curieruladventist.ro

Curierul Adventist

IANUARIE 2019: DIN STAULUL ACESTA... + CĂUTÂND CE ERA PIERDUT
„FERICITA NĂDEJDE" ÎN UMBRE ȘI LUMINI + MÂNTUIȚI DE REFORMA SANITARĂ?
+ ADEVĂRUL PREZENT PRIN TURBULENȚELE SFÂRȘITULUI DE VEAC
+ RĂSCRUCEA HRISTOLOGICĂ DIN 1950 + MAI PRESUS DE CONȘTIINȚĂ

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

DEPARTAMENTUL VIAȚA DE FAMILIE

2-9 februarie 2019 – SĂPTĂMÂNA CĂMINULUI CREȘTIN

O nouă ocazie de a explora cu rugăciune și de a experimenta planul lui Dumnezeu cu privire la căminul creștin, așa cum El ni l-a descoperit în Biblie și Spiritul Profetic.

ÎN CURÂND LA EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE:

Arta uitată a gândirii, un instrument util pentru a-ți îmbunătăți performanța mintală, inteligența emoțională și satisfacția în viață într-un mod practic și atotcuprinzător.

Această carte te va ajuta:

- să rămâi calm și stabil emoțional în condiții de stres extraordinar;
- să faci schimbări pozitive în ce privește capacitatea mintală și starea de dispoziție;
- să găsești și să menții un nivel intens al motivației;
- să ai mai multă energie și să fii mai productiv;
- să îți dezvolți capacitatea de a gestiona situații complexe, de a analiza informațiile cu acuratețe și de a lua decizii corecte;
- să îți îmbunătățești relațiile cu ceilalți și să ai poftă de viață.

www.adra.ro

ADRA ROMÂNIA

Prin proiectul **„Sprijin pentru nou-născuți”**, *ADRA România* oferă un trusou pentru fiecare nou-născut, în colaborare cu Spitalul Municipal Câmpina, județul Prahova. Beneficiarii acestui proiect sunt persoane care corespund direcțiilor de implementare ale proiectelor *ADRA*, astfel se contribuie la îmbunătățirea condițiilor de viață ale unui grup-țintă de familii în dificultate, prin oferirea de ajutor potrivit nevoilor specifice după naștere.

Anul XCVI, IANUARIE 2019. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viaţă şi Sănătate, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_ianuarie_2019.indd 2 20/12/2018 01:23:45

BUNĂTATE VOIESC!

Ne apropiem cu pași repezi și grăbiți de sfârșitul acestui pământ, prinși într-un carusel amețitor de îndatoriri, obligații, nevoi, drumuri și alergări de tot felul, uitând în marea parte a timpului de ce suntem aici, care este menirea noastră, care este scopul misiunii noastre, de ce ni s-a dat atâta lumină și ce facem cu ea.

În Luca 18:9, Domnul Isus a mai spus o pildă „pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți". Oare nu și noi greșim deseori în felul acesta? Considerăm că le avem pe toate: lumină, cunoștință, doctrină, credință, uitând că, de fapt, lucrul cel mai important și fără de care celelalte își pierd valoarea lipsește. Pentru că dragostea, iubirea de oameni, căci despre ea este vorba, nu trebuie doar predicată, cântată, ci și trăită și făcută vizibilă prin blândețe, altruism și empatie.

PORUNCA DRAGOSTEI

AUREL NEAȚU

„VĂ DAU O PORUNCĂ NOUĂ: SĂ VĂ IUBIȚI UNII PE ALȚII CUM V-AM IUBIT EU." (IOAN 13:34)

Îmi aduc aminte cu mare bucurie de bunătatea și mila unor femei în vârstă care locuiau pe aceeași stradă cu mine. Una te chema în curte atunci când făcea pâine la țest, să-ți rupă un colț de pâine caldă, alta venea cu brațul plin de mere și covrigi, fericită la vederea chipului tău zâmbitor. Aceste fapte de bunătate se întipăresc în mintea unui copil, răvășesc inima unui adult și fac diferența, acea diferență care contează și care duce la Dumnezeu. De fapt, oamenii Îl văd pe Dumnezeu prin tine, prin ceea ce faci, prin ceea ce arăți. Gesturi mici, efecte mari! Dar ele nu sunt importante doar pentru beneficiar, ci rezultatele se vor întoarce la tine! Îmi place cum exprimă Ellen G. White gândul acesta:

> **„FACEREA BINELUI ESTE O LUCRARE DIN CARE BENEFICIAZĂ ATÂT DĂTĂTORUL, CÂT ȘI PRIMITORUL. DACĂ UIȚI DE EUL TĂU, ÎN INTERESUL ALTORA, CÂȘTIGI VICTORIA ASUPRA INFIRMITĂȚILOR TALE. SATISFACȚIA PE CARE O VEI REALIZA ÎN FACEREA BINELUI TE AJUTĂ MULT ÎN RECUPERAREA TONUSULUI SĂNĂTOS AL IMAGINAȚIEI. PLĂCEREA DE A FACE BINE ANIMĂ MINTEA ȘI VIBREAZĂ PRIN ÎNTREG CORPUL" (*MĂRTURII*, VOL. 2, P. 534).**

În Isaia 58:7-8, după ce ni se arată modul în care se manifestă iubirea față de oameni: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost, dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău", ni se prezintă și cealaltă față a monedei: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede, neprihănirea ta va merge înainte și slava Domnului te va însoți."

Mă întreb cum a fost posibil ca un om pe nume Oscar Schindler, care, deși era membru al Partidului Nazist, a ales să salveze viața a aproape 1 200 de evrei, într-un timp când un evreu nu valora mare lucru, riscându-și propria viață și cheltuind o avere imensă pentru a răscumpăra viețile lor, regretând că nu a putut face mai mult. Cu siguranță că Dumnezeu a găsit o cale pentru a se folosi de omul acesta, dar ceea ce mi se pare interesant

CUPRINS

3 Editorial
Aurel Neațu
Bunătate voiesc!

4 Știri
Studiu genetic

6 Închinare
Adrian Neagu
Din staulul acesta…

8 ASUP
Cristian Roșu
Căutând ce era pierdut

10 Misiune
Daniel Nițulescu
La Ararat – în căutarea „luntrilor" pierdute

12 Texte și semnificații
Gabriel Ișvan
Plânsul și scrâșnirea dinților

13 Predică
Emilian Niculescu
„Ce stă scris în lege, cum citești în ea?"

16 Experiențe
Romică Sîrbu
„Fericita nădejde" în umbre și lumini

19 Biografii
Cristian Trenchea
Joseph Bates

20 Universitatea Adventus
Roxana Paraschiv
La început… educația!

22 Sănătate
Adventist World
Peter N. Landless
Zeno L. Charles-Marcel
Mântuiți de reforma sanitară?

24 Apologie
Pavel Burlacu
Adevărul prezent, prin turbulențele sfârșitului de veac

27 Teologie
Florin Lăiu
Răscrucea hristologică din 1950

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Din Cuvântul Domnului

31 De la inimă la inimă
Ștefan Tomoiagă
Mai presus de conștiință

CA_ianuarie_2019.indd 3 20/12/2018 01:23:46

este faptul că el a rezonat cu voia divină. Cred că de multe ori lui Dumnezeu îi este mai ușor să convingă un „necredincios” să fie parte din planul Său de mângâiere a celor nevoiași, iar in pilda samariteanului milos ne este subliniat încă o dată acest aspect.

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34), le spunea Domnul Isus ucenicilor Săi. Cred că suntem de acord cu toții că ceea ce făcea ca porunca aceasta să fie nouă nu era conținutul ei. VechiulW Testament cuprinde porunca de a ne iubi aproapele: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Eu sunt Domnul” (Leviticul 19:18). Sunt însă două motive pentru care porunca poate fi numită nouă: în primul rând, în viața Domnului Isus și în jertfa Sa avem un exemplu cu adevărat nou de iubire, nemaiîntâlnit până la cruce. O iubire care este dispusă să meargă până la capăt și să ierte de șaptezeci de ori câte șapte. În al doilea rând, moartea Domnului Isus creează cadrul în care împlinirea acestei porunci este posibilă. Porunca de a iubi a fost dată și modelată de către Domnul Isus, iar acum ea trebuie aplicată de noi, biserica Sa (1 Ioan 2:8). ■

Aurel Neațu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

STUDIU GENETIC: OMUL ȘI ANIMALELE AU APĂRUT ÎN ACELAȘI TIMP

Un studiu genetic amplu conduce la o constatare surprinzătoare: peste 90% dintre animale au apărut în același timp. Aceasta ar fi o dovadă științifică evidentă cu privire la creațiune sau cel puțin cu privire la raportul biblic despre potopul global! Un studiu actual în cadrul căruia s-au analizat milioane de secvențe ADN a adus la lumină ceva surprinzător, răsturnând înțelegerea curentă cu privire la evoluția speciilor.

Într-un studiu genetic de mare amplitudine, seniorul Mark Stoeckle, cercetător asociat din cadrul programului de cercetare pentru mediul uman al Universității Rockefeller, și geneticianul Universității din Basel, David Thaler, au descoperit că practic 90% dintre toate animalele de pe Pământ au apărut în același timp. Mai exact au constatat că 9 din 10 soiuri de animale de pe planetă au apărut în același timp cu omul.

În ultimul deceniu, sute de oameni de știință au adunat cca 5 milioane de coduri de bare ADN de la 100 000 de specii de animale diferite. Stoeckle și Thaler au studiat aceste 5 milioane de amprente genetice, pentru a ajunge la una dintre cele mai surprinzătoare descoperiri cu privire la evoluție.

Există două feluri de ADN-uri. Cei mai mulți oameni cunosc ADN-ul nuclear. Acest ADN conține planul de construcție pentru fiecare individ în parte. Acesta este transmis de la părinți la copii. Genomul constă din specii de molecule care sunt aranjate în perechi. Există 3 miliarde de asemenea perechi, care sunt apoi folosite pentru a forma milioane de gene.

Specia de ADN mai puțin cunoscută este cea care apare în mitocondriile celulelor. Mitocondriile generează energie pentru celule și ele conțin 37 de gene. Una dintre ele este gena-COI, cu ajutorul căreia se produc codurile de bare ADN. Toate speciile conțin un ADN mitocondrial foarte asemănător, totuși ADN-ul lor este atât de diferit, încât putem face distincție între specii.

CA_ianuarie_2019.indd 4 20/12/2018 01:23:49

„CÂND PRIVESC CERURILE – LUCRAREA MÂINILOR TALE –, LUNA ȘI STELELE PE CARE LE-AI FĂCUT,ÎMI ZIC: CE ESTE OMUL, CA SĂ TE GÂNDEȘTI LA EL? ȘI FIUL OMULUI, CA SĂ-L BAGI ÎN SEAMĂ? L-AI FĂCUT CU PUȚIN MAI PREJOS DECÂT DUMNEZEU ȘI L-AI ÎNCUNUNAT CU SLAVĂ ȘI CU CINSTE. I-AI DAT STĂPÂNIRE PESTE LUCRURILE MÂINILOR TALE, TOATE LE-AI PUS SUB PICIOARELE LUI: OILE ȘI BOII LAOLALTĂ, FIARELE CÂMPULUI, PĂSĂRILE CERULUI ȘI PEȘTII MĂRII, TOT CE STRĂBATE CĂRĂRILE MĂRILOR. DOAMNE, DUMNEZEUL NOSTRU, CÂT DE MINUNAT ESTE NUMELE TĂU PE TOT PĂMÂNTUL!” (PSALMII 8:3-9)

Paul Herbert, biolog și director al Institutului Ontario, a dezvoltat o metodă nouă de identificare a speciilor pe baza cercetării genei-COI. În urma analizei COI de la 100 000 de specii, Stoeckle și Thaler au ajuns la concluzia că majoritatea animalelor au apărut în același timp.

Ei au constatat că mutația neutrală dintre specii nu a fost atât de diferită precum se așteptau. Mutațiile neutrale se referă la mutațiile ușoare care apar de-a lungul generațiilor. Acestea pot fi comparate cu inelele de creștere ale copacilor, prin care poți afla care este vârsta unei specii. O explicație posibilă pentru acest rezultat al cercetării, conform oamenilor de știință, ar fi apariția bruscă a unui eveniment care a condus la o mare traumă în mediul ambiant, ceea ce ar fi condus la nimicirea majorității speciilor de pe Pământ.

În asemenea împrejurări se ajunge la schimbări genetice de amploare pe întreaga planetă, ceea ce ar conduce la apariția de specii noi.

Thaler mărturisește: „Această concluzie a fost foarte surprinzătoare și am luptat împotriva ei cât am putut de mult.” ■

VISION NEWSLETTER 4/1f8 www.advedia-vision.org

Traducere: **Emilian Niculescu**, pastor pensionar

CA_ianuarie_2019.indd 5 20/12/2018 01:23:51

DIN STAULUL ACESTA...

Dacă Dumnezeu are o turmă, de ce mai este nevoie și de un staul? Este o întrebare care frământă tot mai serios lumea religioasă de astăzi. De fapt, se consideră că al treilea grup religios al lumii, conform unui studiu publicat de Pew Reserch Center, este compus din cei neafiliați religios. În acest grup intră, pe lângă atei și agnostici, tot mai multe persoane care cred în existența Divinității, dar nu se identifică cu niciuna din confesiunile religioase cunoscute.

Nu mai este nimic ciudat să vorbim astăzi despre biserici creștine independente, neafiliate confesional, care adună în jurul lor mulțimi de oameni dornici să Îl cunoască pe Dumnezeu altfel decât prin intermediul confesiunilor recunoscute oficial. Și nu e tot. La nivelul bisericilor locale, tot mai mulți credincioși se simt singuri și neacceptați de comunitate, preferând să stea acasă decât să participe la închinarea publică din biserică. Evident, pentru cei care participă la închinare și au un grup de prieteni cu care abia așteaptă să se întâlnească în fiecare Sabat, o astfel de opțiune este greu de înțeles și pot considera că de fiecare dată vina este doar a celui ce stă acasă.

Faptul că noi ne simțim bine la serviciul divin ne face să credem că orice musafir care intră în biserica noastră se va simți la fel de bine ca noi, uitând că bucuria pe care o simțim este dată nu doar de locul unde ne întâlnim, ci și de ceea ce se întâmplă în acel loc. Dacă imperativul lui Isus este foarte clar: „Și pe acelea trebuie să le aduc", rămâne totuși provocarea de a înțelege care este rolul nostru și cum putem face ca aceste oi să rămână în „staulul" lui Isus.

Vorbind despre staul, Ellen White afirmă: „Dar biserica este foarte scumpă în ochii Lui. Este caseta ce conține pietrele Lui prețioase, staulul ce cuprinde turma Lui, iar El dorește s-o vadă fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta. El tânjește după ea cu iubire de nespus. De aceea ne-a dat ocazii să lucrăm pentru El și ne acceptă lucrul ca dovadă a iubirii și loialității noastre" (*Mărturii*, vol. 6, p. 261). Această afirmație lasă foarte clar să se înțeleagă faptul că staulul în care aceștia trebuie aduși este biserica lui Hristos, locul în care El vrea să îi adune pe toți copiii săi credincioși. Dacă astăzi, ca și în Vechiul Testament, Dumnezeu a ales să dea bisericii Sale nu doar un caracter invizibil, ci și unul vizibil, aceasta nu înseamnă că apartenența la acest corp vizibil de credincioși ne face automat membri ai bisericii Sale, care va fi în final răscumpărată și condusă pe porțile Împărăției cerurilor. Pentru a fi „o turmă și un Păstor", este nevoie să „ascultăm" glasul Lui, să mergem după El.

Din perspectiva aceasta, biserica locală nu trebuie privită ca o finalitate a drumului, ci ca un început al lui, un loc în care ne exprimăm atașamentul nostru pentru Hristos, „Marele Păstor al oilor".

Întâlnirile noastre de închinare trebuie să fie pregătite și conduse în așa fel încât toți cei ce intră să își dorească să Îl cunoască pe Păstor și să rămână în staulul Său, în staulul Cuvântului și al prezenței Sale permanente. Biserica îi conduce pe oameni la Hristos și El îi conduce apoi în biserica Sa, prin Sine, pentru că doar El este „Ușa" prin care cineva poate intra pentru a fi mântuit.

Ispita permanentă a bisericii a fost să creadă că ea trăiește pentru sine, că tot ce contează este împlinirea propriilor nevoi, a propriilor așteptări și interese. Nimeni nu este scutit de această ispită, mai ales când „oile pierdute" par că nu arată niciun interes pentru serviciile și întâlnirile bisericii, când scaunele sunt goale și invitațiile, respinse.

Și totuși, este comunitatea în care mă închin un loc în care oamenii pot vedea Împărăția lui Dumnezeu? Pot

CA_ianuarie_2019.indd 6 20/12/2018 01:23:51

zări ei în ceea ce se întâmplă aici Marele Original, staulul Său, biserica din care ei ar vrea să facă parte pentru totdeauna?

Robiți de legea entropiei, acceptăm cu greu că nimic bun nu se întâmplă pe pământul acesta de la sine. Că e nevoie de mult efort ca să cultivi ceva de calitate, în vreme ce buruienile ne inundă după fiecare ploaie sau vânt. Fără un efort conștient de a zidi biserica vizibilă, ea nu va putea fi un loc al întâlnirii cu Dumnezeu, dacă cei care vin să se întâlnească acolo nu sunt interesați decât de propriul confort sau interes. Cele mai triste cuvinte care au fost spuse vreodată unei biserici sunt cu siguranță cele din Matei 23:38: „Iată că vi se lasă casa pustie." Pentru că orice început de an este și o ocazie în care ne punem ținte noi, iată câteva sugestii care ne-ar putea ajuta să facem din comunitatea noastră un loc unde își găsesc refugiul „oile pierdute".

Cultivați obiceiul de a vorbi frumos unii despre alții. Ellen White are o declarație pe care nu ar trebui să o neglijăm: „Purtătorii de vorbe rele și de noutăți sunt un blestem teribil pentru vecini și pentru comunitate. Două treimi din toate încercările comunității vin din acest izvor" (*Un apel solemn,* p. 36). Pentru aproape niciunul dintre noi un astfel de exercițiu nu este ușor. Iar dacă în privința alimentației medicii sunt tot mai convinși că zahărul dă dependență, Biblia vorbește de cuvintele bârfitorului ca despre niște „prăjituri" care cu siguranță dau o dependență și mai mare. Cuvintele amabile și prietenoase, încurajările, aprecierile, sfaturile spuse cu dragoste pot face din biserica noastră un mic colț de cer. Exersat în familie, obiceiul ne va părea natural să îl practicăm și la întâlnirile de închinare, mai ales că cei de lângă noi sunt „frații noștri", sfinții cu care Isus abia așteaptă să împartă cerul său desăvârșit.

Rugați-vă unii pentru alții. O comunitate care crește împreună este fără îndoială o comunitate care se roagă împreună. Vecinii și prietenii noștri ar trebui să ne cunoască mai des ca pe cei care se roagă pentru ei și problemele lor. Biserica locală din care fac parte are un astfel de program și suntem fericiți să observăm că Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre în chip uimitor. Poate că cei de lângă noi nu vor să intre în casa noastră de rugăciune, dar rugăciunea noastră poate intra în casa lor. A ne susține unii pe alții în rugăciune cere un plan bine stabilit și persoane care să poarte de grijă pentru ca acesta să se îndeplinească, dar de ce nu ai fi tocmai tu acea persoană anul acesta? Vei fi uimit de câte poate face Dumnezeu pentru o biserică pe genunchi. Iar dacă nu găsești prea mulți cu care să te unești încă de la început într-un astfel de plan, nu uita că „doi sau trei" sunt suficienți pentru o întâlnire de rugăciune la care Însuși Isus Hristos să coboare.

Invită-ți prietenii la biserică tot timpul anului. Biserica locală nu este deschisă pentru musafiri o săptămână pe an, iar pentru membri restul timpului. Ea trebuie să fie un loc în care să nu ne fie rușine să invităm pe cineva în orice Sabat. Aceasta cere multă grijă din partea celor ce organizează programul de închinare și din partea celor ce participă la întâlnirile obișnuite ale bisericii. Poate că prietenii noștri nu vor găsi aici cel mai bun cor sau cel mai vestit orator, dar noi nu pentru asta am îndrăznit să îi invităm. Noi i-am chemat ca să-L întâlnească pe Dumnezeul nostru și tot ce se întâmplă în acel loc trebuie să vorbească despre această minunată întâlnire. Dacă am simțit prezența lui Dumnezeu în casa de rugăciune, ce-ar fi să povestim și semenilor noștri despre asta. Poate că entuziasmul nostru îi va convinge să vină cu noi.

O TURMĂ ȘI UN PĂSTOR
ADRIAN NEAGU

ÎNTÂLNIRILE NOASTRE DE ÎNCHINARE TREBUIE SĂ FIE PREGĂTITE ȘI CONDUSE ÎN AȘA FEL ÎNCÂT TOȚI CEI CE INTRĂ SĂ ÎȘI DOREASCĂ SĂ ÎL CUNOASCĂ PE PĂSTOR ȘI SĂ RĂMÂNĂ ÎN STAULUL SĂU, ÎN STAULUL CUVÂNTULUI ȘI AL PREZENȚEI SALE PERMANENTE.

Adu-ți aminte de cei ce stau cel mai aproape de staul. Nu ar trebui să uităm că lângă noi sunt multe persoane care sunt gata să treacă de partea lui Dumnezeu dacă cineva le-ar arăta dragoste și atenție. Membrii bisericii au în familiile lor mulți astfel de viitori frați și surori care cunosc biserica mult mai mult decât credem noi. Ei trebuie să fie cei dintâi pe lista noastră de rugăciune și în planurile noastre misionare.

Nu lăsa oile să plece din staul. În fiecare biserică sunt membri care trec prin momente dificile, care se simt singuri și descurajați. De multe ori, un cuvânt de încurajare, un telefon, un mesaj, o strângere de mână pot face mult mai mult decât ne putem închipui. Dacă știi că astăzi a lipsit cineva din grupa ta de la Școala de Sabat, ce-ar fi să îi dai un telefon și să îi spui că i-ai simțit lipsa?

Chiar dacă poate părea pe moarte, lipsită de resurse, imobilă sau plictisitoare, Dumnezeu poate aduce viață în comunitatea ta de credință, dacă vrei să fii în anul acesta mijlocul prin care El să facă ceva pentru oile Sale care își caută staulul. Fără a avea pretenția că locul nostru de întâlnire săptămânală este staulul final unde Hristos îi aduce pe cei mântuiți, biserica locală este un model pentru adevăratul staul unde El îi așteaptă pe toți. Ea a fost lăsată de Dumnezeu să îi caute pe cei pierduți și să îi conducă la El și la cuvântul Său veșnic, fiind o pregustare a Împărăției cerurilor, un colț de cer pe pământ. Pentru El, ea este deosebit de prețioasă. Haideți să fie la fel și pentru noi! ■

Adrian Neagu este director editorial la Editura Viață și Sănătate.

CA_ianuarie_2019.indd 7 20/12/2018 01:23:51

CĂUTÂND CE ERA PIERDUT... ȘI EDUCÂND CE NU SE MAI PUTEA EDUCA

Lucrarea de vestire a Evangheliei în Penitenciarul din Oradea, acum trei-patru ani, cuprindea numai activitățile deja consacrate: cele de învățare a creștinismului practic (adaptate înțelegerii și percepției persoanelor private de libertate), desfășurate sâmbăta, vizitarea deținuților doritori de părtășie, în timpul săptămânii, precum și oferirea de cadouri cu ocazia sărbătorilor de primăvară și de iarnă (20 de beneficiari). În ciuda eforturilor noastre și a prezenței neobosite la programul cultic stabilit de conducere, frecvența la serviciile divine a mers în scădere, înregistrând uneori abia 2-3 participanți. Însă rugăciunea și campania desfășurată în bisericile adventiste pentru susținerea acestei îndatoriri au adus la începutul lui 2016 atât fonduri, cât și voluntari

CA_ianuarie_2019.indd 8 20/12/2018 01:23:52

noi cu diverse daruri (predicare, muzică, vizitare, consiliere etc.). Ei s-au implicat tot mai mult cu fiecare ocazie. Astfel, lucrarea a cunoscut un reviriment și a primit un suflu nou.

Totul a culminat cu decizia de a mă implica într-unul dintre programele acreditate de Administrația Națională a Penitenciarelor, nu în calitate de capelan, ci ca voluntar din partea ASUP, conform sugestiilor primite la întâlnirea noastră națională. Ca atare, am înaintat șefului serviciului Educație oferta noastră de programe. După un timp, el m-a chemat să mă informeze că cele mai multe sunt deja în desfășurare cu alți colaboratori calificați (interni sau externi), cu excepția celui de alfabetizare. M-am mirat că aici erau descoperiți, deoarece acesta ar fi putut fi susținut de către unul dintre profesorii de la școala penitenciarului. L-am privit pe interlocutorul meu și am realizat că nu mă așteaptă ceva ușor. Dar am simțit că ne aflăm la o răscruce în drumul către a deveni relevanți, ca biserică, în ce privește schimbarea paradigmei în care lumea trăiește. Așa că am acceptat propunerea implicită, din spatele exprimării nevoii acestei instituții, urmând să demarăm procedurile de verificare și de acreditare. Pe parcurs, am înțeles că segmentul neșcolarizat este și cel mai dificil, compus fiind din cei mai rezistenți la modelare psihosocială și comportamentală, oameni cu care în general nu se lucrează nici cu plăcere, nici cu rezultate.

Deși mai lucrasem în învățământ, experiența celor 32 de întâlniri cu o grupă de zece deținuți adulți ce nu au absolvit nici măcar o clasă a fost provocatoare și unică din multe puncte de vedere. Pe parcursul ei (lunile martie-iunie 2016) am observat că răbdarea de care am dat dovadă, felul în care m-am raportat la ei, disponibilitatea de a mă plia pe nevoia fiecăruia și de a-i înțelege, toate au creat o legătură suficient de bună ca șapte dintre ei să înceapă să participe și la serviciile noastre din Sabat. Bibliile oferite în dar pentru a-i încuraja să citească au devenit primele cărți de exersare a noilor lor competențe. În timpul pauzelor și în momentele când le corectam poziția corpului, căci erau neobișnuiți să stea la masă atâta timp, când mă străduiam să ajut cu mâna mea câte un pumn tatuat invariabil cu „BOX” să țină creionul și să deseneze sinuozitățile literelor, vorbeam și despre necazurile lor. Îmi povesteau cum au ajuns acolo, de unde veneau. Erau povești de viață incredibile. Apoi am luat legătura cu familiile lor, voluntarii noștri ce lucrează extra-penitenciar le-au făcut vizite și vestea s-a dus. Au auzit mulți că e cineva care mai face și altceva decât doar să vorbească despre lucruri bisericești, dintr-o carte cu coperți negre, neînțeleasă pe tărâmurile acelea. Iar cadrele din administrație au început să ne privească și să se raporteze la noi altfel decât până atunci: nu mai eram unii dintre sectanții ce vor să treacă pe răboj și activitatea religioasă „am fost în temniță și ați venit pe la Mine...”, ci eram „nebunii” cu adevărat dispuși să creadă ÎN și să pună umărul LA SCHIMBARE. Așa că m-au solicitat să continuăm colaborarea.

Anul „școlar” următor (aprilie-iunie 2017) mi-a adus o nouă grupă de șapte bărbați cu care am parcurs programul de alfabetizare, de acum consacrat ca echivalentul clasei pregătitoare din învățământul preuniversitar. Niciun deținut nu mai putea accede în clasa I, la școala Penitenciarului Oradea fără a trece pe aici. Iar perioada recent încheiată (martie-iunie 2018) a fost și cea mai grea și mai plină de responsabilitate, în sensul că am lucrat cu cinci persoane private de libertate din regimul de maximă siguranță. Doi dintre ei nici măcar nu puteau vorbi prea bine românește. Faptul că făceau parte din categoria „periculoși” a necesitat prezența permanentă a unui cadru de intervenție specială (EOS), în timpul programului. Mă gândeam adesea, în timp ce priveam statura și echipamentul parcă desprinse din filmele de acțiune, că dacă lumea a ajuns în situația de a-și pune o mască aproape în tot ce face, pentru a se proteja, noi trebuie să devenim tot mai transparenți în ceea ce facem, pentru a o câștiga. La Oradea, suntem binecuvântați la fiecare sfârșit de an cu mulțumiri din partea administrației pentru activitatea depusă, dar și cu speranța noastră și cu promisiunea lor că lucrarea va continua.

Activitatea acestor trei ani mi-a descoperit că, în lucrarea din penitenciar, rezultatele nu se măsoară neapărat în numărul de participanți, sau de botezați, ci în influența câștigată cu răbdare pentru Hristos, în primul rând, apoi pentru biserica Lui. Fiindcă MERITĂ. Nu în priceperea lucrurilor teologice, ori în forța persuasiunii și a argumentelor teoretice de necombătut, ci în implicarea și în participarea cu credincioșie la procesul de SCHIMBARE a lumii, oricât de dureros, de anevoios și de lipsit de glorie pământească ar fi el. Fiindcă dacă Mântuitorul „a venit să caute ce era pierdut”, ucenicii Săi e potrivit să meargă să educe chiar și ce nu se poate educa. ■

ALFABETUL DRAGOSTEI

CRISTIAN ROȘU

DACĂ MÂNTUITORUL „A VENIT SĂ CAUTE CE ERA PIERDUT”, UCENICII SĂI E POTRIVIT SĂ MEARGĂ SĂ EDUCE CHIAR ȘI CE NU SE POATE EDUCA.

Cristian Roșu este capelan ASUP și profesor voluntar în Penitenciarul Oradea.

CA_ianuarie_2019.indd 9 20/12/2018 01:23:53

LA ARARAT – ÎN CĂUTAREA „LUNTRILOR” PIERDUTE

În perioada 27 octombrie–3 noiembrie 2018, la invitația Uniunii Trans-Caucazia, o echipă de 11 pastori din România a susținut serialul „Crezul Apostolic” în Armenia și în Georgia. Din frumoasa echipă misionară au făcut parte: Ristea Florian, Nistor Laurențiu, Işvan Gabriel, Avramescu Mădălin, Diaconu Iosif, Oncea Daniel, Radu Florentin, Trenchea Cristian, Șandru Ciprian și Plătică Bogdan.

Sub inspirație divină, la poalele Araratului, Cuvântul Domnului a fost rostogolit cu putere spre inimile armenilor și gruzinilor. Armenia este prima țară din lume care a acceptat creștinismul (301 d.Hr.). Biserica oficială este Biserica Apostolică (ortodoxă), ce dispune de impresionante biserici milenare, edificate pe platourile stâncoase, biserici care ascund în taină și în lacrimi istoria Armeniei.

Aflați la confluența dintre marile imperii, armenii – „poporul Domnului” – susțin că sunt descendenții direcți ai urmașilor lui Noe, dovadă fiind mormântul lui Sem, care se află printre ei. În zona Munților Aragatz, la Zorats Qarer, la trei ore de condus de Erevan, găsim un altfel de Stonehenge, în mijlocul acestor megaliți pictați în albastru aflându-se un mormânt. Este mormântul lui Sem și al soției sale. Apar și alte nume din familia lui Noe, însă ele nu sunt asociate cu vreun mormânt. La alte trei ore depărtare de aici, se află mormântul lui Iafet. Cât privește mormântul lui Noe, el se află în Azerbaijan, la Nakhchivan, teritoriu care aparținuse odinioară Armeniei. În secolul al VIII-lea, musulmanii au construit un mausoleu pe acest loc.

În Armenia au predicat două nume mai puțin rezonante dintre ucenici: Tadeu și Bartolomeu. Demult, aproape de începuturile lumii, în urma diluviului care a distrus lumea, arca lui Noe s-a oprit pe Munții Ararat. Armenii au un alfabet străvechi, unic, și vorbesc o limbă relativ guturală, în a cărei semantică identificăm similarități cu limba ebraică.

Poporul armean, la fel ca etiopienii din Africa, au fost păstrătorii Sabatului preț de multe secole. Abia după jumătatea mileniului al doilea armenii au schimbat ziua de închinare.

„În țările aflate dincolo de jurisdicția Romei, au existat timp de mai multe secole grupe de creștini care au rămas aproape cu totul libere de corupția papală. Ele erau înconjurate de păgânism și, în desfășurarea veacurilor, au fost contaminate de rătăcirile lui, dar au continuat să privească Biblia ca singura regulă de credință și au primit multe dintre învățăturile ei. Acești creștini credeau în perpetuitatea Legii lui Dumnezeu și păzeau Sabatul poruncii a patra. Biserici care au ținut la această credință și practică au existat în Africa Centrală și printre armenii din Asia.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, cap. 4, 63.2)

Vă invit să întoarcem paginile istoriei într-o scurtă incursiune dezolantă a istoriei acestui popor multisecular. Cu câteva zeci de ani înaintea Holocaustului, armenii au trecut prin „cuptoarele” arderii-de-tot. Otomanii au fost într-o oarecare măsură precursorii naziștilor. Pentru că această fâșie creștină de pământ se interpunea între ce mai rămăsese din Imperiul Otoman și dorințele sultanilor de a reînvia doctrina panturcismului dincoace și dincolo de Caucaz, zarurile au fost aruncate: extirparea poporului armean! Într-o zonă stâncoasă am vizitat un hău uriaș. Acolo s-au aruncat multe mame cu copiii de mână, în dorința lor de a scăpa de prigonitorii fără milă. Chiar dacă mai mult de un milion de armeni au fost seceraţi de genocid, mai multe milioane fiind dispersate în toată lumea, armenii din diaspora și din țară își iubesc foarte mult patria străbună.

CA_ianuarie_2019.indd 10 20/12/2018 01:23:53

În timpul masacrului, foarte mulți orfani au fost duși în anumite cămine unde au fost islamizați prin schimbarea religiei și a numelor. După ce Marele Război s-a terminat, în 1918, când turcii au fost învinși, armenii au depus eforturi considerabile ca acești copiii să-și regăsească identitatea.

Rodiul este un pom foarte apreciat în Armenia și în Georgia. Din punct de vedere misionar, deși previziunile au fost destul de rezervate, având în vedere experiențele recente, rodiile au fost coapte și strânse în pomiera Domnului. La Alaverdi, Stepanavan, Gyumri, Vanadzor, rodiii spirituali, plini de rodiile misiunii, au oferit satisfacție maximă colegilor pastori. Într-o biserică de opt-nouă membri din Alaverdi, un pastor provenit de curând din rândurile prezbiterilor cu experiență, conjugându-și eforturile cu ale pastorului român și cu ale traducătorului, sub binecuvântarea ploii cerești, a reușit să strângă uneori și treizeci de participanți. Diferența a făcut-o pregătirea terenului misionar: campanii de reînviorare a bisericii, acțiuni sociale, toate presărate cu dragoste de semeni!

Campania a fost destinată aproape exclusiv reînvierării spirituale a bisericii din cele două țări, care numără în jur de 1 000 de credincioși, 700 în Armenia, restul fiind în Georgia. Cu modestie, reproducem cuvintele de final ale fratelui trezorier al Uniunii Trans-Caucazia, Vasile Garasciuc, gazda și prietenul nostru: „Americanii, canadienii și australienii au făcut misiune pe meleagurile acestea, însă românii au făcut cea mai bună campanie.” Atunci când își prezenta oaspeții români în biserică sau la întâlnirile cu slujbașii, oficialii bisericii din fostul spațiu sovietic spuneau: „România – *balșoi țârcva Europa* (Biserica Adventistă din România este cea mai mare din Europa). Cum lucrează, cântă, păstoresc frații din România, așa să faceți și voi!” La Stepanavan, un orășel care își duce existența, la fel ca celelalte, sub cenușiul clădirilor comuniste, cu șosele parcă rezultate în urma războiului, inimoasa soție a pastorului, împreună cu pastorul din România au început deja să pregătească mai multe suflete pentru botez. Acest lucru nu este unul obișnuit în bisericile adventiste din Armenia și Georgia, mai ales că noua lege a cultelor, într-o oarecare măsură fidelă celei aflate în vigoare în Rusia din 2016, interzice orice formă de misionarism (prozelitism) în afara incintelor lăcașelor de cult.

PLANUL DOMNULUI DANIEL NIȚULESCU

SUB INSPIRAȚIE DIVINĂ, LA POALELE ARARATULUI, CUVÂNTUL DOMNULUI A FOST ROSTIT CU PUTERE. SUCCESUL EXPEDIȚIEI MISIONARE S-A DATORAT PREGĂTIRII TERENULUI PRIN CAMPANII DE REÎNVIORARE A BISERICII ȘI ACȚIUNI SOCIALE, TOATE PRESĂRATE CU DRAGOSTE DE SEMENI.

În timpul acestei săptămâni, am avut ocazia să vizităm și să participăm la întâlnirea cu cei 15 pastori din Câmpul Erevan și la întâlnirea Uniunii din Tbilisi, cu patru pastori. Câtă binecuvântare am resimțit când la întâlnirile pastorale din București se adună o sută de pastori! Această expediție misionară a avut și rolul de a declanșa înăuntrul nostru mulțumirea și onoarea de a sluji Biserica Adventistă din România. Să așezăm toată logistica și infrastructura adventistă din țara noastră în slujba misiunii!

Cu dorința de a reedita evenimentul în 2019, ne întoarcem de la Muntele lui Noe, din aceste locuri pline de eclectism, o îmbinare frumoasă, dar și tristă între Orient și Occident, cu gândul că am împlinit planul Domnului pentru o vreme ca aceasta, acum, când libertățile fundamentale sunt restrânse din ce în ce mai mult. *Gamarjoba*! – „Să ai biruință!” Desigur, din punct de vedere spiritual și misionar! Cât mai este lumină și încă se mai zice: „Astăzi.” ■

Daniel Nițulescu este directorul Departamentului Misiune Externă, Conferința Muntenia.

CA_ianuarie_2019.indd 11 20/12/2018 01:23:55

PLÂNSUL ȘI SCRÂȘNIREA DINȚILOR

PEDEAPSA FINALĂ

GABRIEL IȘVAN

EXPRESIA NU INDICĂ CHINUL VEȘNIC ȘI NICI MĂCAR DUREREA FIZICĂ, CI FRUSTRAREA PIERDERII DARULUI CERESC, A VIEȚII VEȘNICE.

În Matei 13:41-42 citim: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților."

Oare imaginea de aici, care vorbește de aruncarea celor răi într-un cuptor aprins, în care vor plânge și vor scrâșni din dinți, să fie descrierea iadului, unde păcătoșii vor fi chinuiți fără încetare, iar plânsul și scrâșnirea să fie efectele chinuirii lor? Ce spune Biblia?

Isus Hristos vorbește deseori despre pedeapsa finală folosind, diferite imagini. Unele includ un foc nimicitor, iar altele nu. De aceea înțelegem că nu focul este în centrul atenției Mântuitorului, ci destinația finală a categoriilor de oameni descrise de El. La fel este și în uzul expresiei mai sus citate.

Imaginea oamenilor ce scrâșnesc din dinți apare de-a lungul Bibliei și exprimă furia, deseori sfidătoare, provocatoare. Întâlnim această descriere la uciderea lui Ștefan, când ucigașii lui „scrâșneau din dinți împotriva lui" (Faptele 7:54). În toate cele șapte ocazii în care Isus folosește expresia în evanghelii, descoperim că „plânsul și scrâșnirea dinților" se află în următoarele contexte:

- Apare alături de aruncarea în întunericul de afară (Matei 8:12; 22:13; 25:30).
- O trăiesc iudeii scoși din împărăția lui Avraam (Luca 13:28).
- Este pentru ipocriți sau fățarnici (Matei 24:51).
- Însoțește expresia „cuptorul aprins", cuptor în care sunt aruncați păcătoșii (Matei 13:41-42).
- Și iarăși este asociată cuptorului aprins, unde sunt aruncați cei răi din mijlocul celor buni (Matei 13:49–50).

În fiecare caz, cei destinați plânsului și scrâșnirii dinților sunt separați de cei aprobați de Dumnezeu. De fiecare dată când o întâlnim în evanghelii, această expresie apare în contextul în care mai întâi subliniază interdicția, expulzarea sau respingerea. În cinci din cele șapte cazuri citate mai sus, celor ce vor scrâșni din dinți le este interzisă participarea la binecuvântare și bucurie; în aceste cazuri nu avem nicio mențiune a focului. În alte două situații, cei răi sunt aruncați în „cuptorul aprins". Când tabloul biblic include focul, ca și în celelalte cazuri în care Biblia compară distrugerea lui Dumnezeu cu activitatea agricultorului care-și curăță aria (vezi Matei 3:10-12), este subliniată imaginea distrugerii, a nimicirii și nu avem nici măcar vreo aluzie la faptul că Dumnezeu va interveni să elibereze pe cel rău, așa cum a făcut-o pentru prietenii lui Daniel, când le-a scăpat viața din mijlocul focului.

Despre plânsul de aici, Scriptura nu spune mai nimic și de aceea nici comentatorii ce susțin chinuirea într-un iad veșnic nu exploatează prea mult expresia aceasta.

Așadar, este rezonabil și în armonie cu textul să înțelegem că plânsul de aici este reacția celor care sunt respinși de Dumnezeu din prezența Sa, care înțeleg chiar și într-o mică măsură bucuria pe care ar fi avut-o lângă Dumnezeu, iar acum au pierdut-o. Pur și simplu, „plânsul și scrâșnirea dinților" exprimă un regret imens, aproape insuportabil. Persoana ce simte aceasta este conștientă de soarta sa și este copleșită de realitatea pe care o trăiește. În același timp, regretul nu este unul al pocăinței, al durerii și remușcării, ci este însoțit de furie, violență și sfidare, sensuri asociate cu scrâșnirea dinților. Aceasta este imaginea transmisă de textul Bibliei, și nu cea a unor oameni în agonia fizică a iadului. În Apocalipsa 20, citim o altă descriere biblică, în armonie cu aceste pasaje, unde reacția de regret a celor răi, excluși din Împărăția lui Dumnezeu la judecata din fața marelui tron alb, se manifestă prin izbucnire violentă și nicidecum printr-un regret al pocăinței: „Și (cei răi) s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit" (Apocalipsa 20:9).

În concluzie, expresia „plânsul și scrâșnirea dinților", folosită sau nu alături de foc, nu exprimă altceva decât regretul pierderii promisiunilor lui Dumnezeu, însoțit de ciudă și violență. Așa cum am văzut din textele care conțin expresia, este imposibil să înțelegem aici plânsul și scrâșnirea dinților ca fiind produse de durerea infinită a iadului. Niciunul din textele analizate nu indică chinul veșnic și nici măcar durerea fizică, ci frustrarea pierderii darului ceresc, a vieții veșnice, atât de ușor obținută prin credința în Mântuitorul Isus Hristos. ■

GabrielIșvan este directorul departamentelor Educație, Libertate Religioasă, Relații Publice, Conferința Muntenia.

CA_ianuarie_2019.indd 12 20/12/2018 01:23:55

„CE STĂ SCRIS ÎN LEGE, CUM CITEȘTI ÎN EA?” (LUCA 10:26)

ADEVĂRUL MĂNTUITOR
EMILIAN NICULESCU

„DACĂ OAMENII NU CITESC BIBLIA, ESTE VINA LOR, DAR DACĂ NU O CITESC DIN VIAȚA MEA, ATUNCI ESTE VINA MEA.”

Îmi amintesc că, în timpul serviciului militar, un eveniment foarte mult așteptat era sosirea pachetului de acasă. În mod interesant, deși pachetul conținea o mulțime de bunătăți, cum ar fi diferite alimente, și de articole de îmbrăcăminte necesare, totuși cea mai așteptată și cea mai prețuită era scrisoarea, oarecum unica posibilitate de comunicare cu aparținătorii. Deși toate celelalte componente ale pachetului exprimau grija și iubirea părinților, scrisoarea o exprima în mod direct și tocmai de aceea era cea mai valoroasă. Scrisoarea era citită și răscitită, adeseori cu lacrimi în ochi. Tot așa și Biblia este scrisoarea de iubire a Tatălui nostru ceresc.

Dar ce este Biblia pentru creștinătatea zilelor noastre? Ce este Biblia pentru mine personal? Mai disting din cuprinsul paginilor ei glasul iubirii lui Dumnezeu? Mai deține ea autoritatea indiscutabilă a adevărului sau conține o seamă de relatări îndoielnice, istorioare și povești care nu-mi pot fi decât de prea puțin sau chiar de niciun folos practic?

Nicio carte a lumii nu se poate compara cu Biblia. Nicio carte nu a avut și nu are așa de mulți adepți fideli și bine întemeiați ca ea, dar de asemenea nicio carte nu a avut și nu are dușmani atât de înverșunați și nu a trebuit să se confrunte cu atacuri atât de diferite. Faptul că totuși Biblia se menține este o confirmare a declarației Domnului Isus: „Cuvântul Tău este adevărul!” Nu este doar un adevăr oarecare, ci este adevărul cu privire la domeniul de maximă importanță pentru om: cum putem fi eliberați din robia păcatului și cum putem dobândi viața veșnică. Adevărul nu se teme niciodată de numărul atacatorilor și nici de maniera atacului. Din această confruntare există de fiecare dată doar un singur biruitor, iar acesta este mereu adevărul.

De-a lungul istoriei creștinismului, au existat diferite metode care să împiedice Biblia să ajungă în mâinile oamenilor, dar mai ales în inimile lor. Cel mai interesat în această privință este cel mai mare dușman al adevărului, „părintele minciunii”, Satana. În Evul Mediu întunecat, bisericile istorice, sub pretextul că Biblia este atât de sfântă, au așezat-o pe un piedestal atât de înalt, așa cum se procedează cu anumite obiecte valoroase, pentru ca publicul larg să nu poate ajunge la ea. Mai întâi, pentru mulți Biblia era într-o limbă neînțeleasă (limba latină) și era ferecată în biserici și mănăstiri. Apoi sfințenia atribuită Sfintelor Scripturi era de natură mistică. Biblia era sfântă mai mult ca obiect și adeseori i se atribuiau calități supranaturale. Domnul Isus ne-a învățat că Biblia este sfântă prin conținutul ei, iar prin aplicarea adevărului revelat are un efect sfințitor. „Sfințește-i prin adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul.” În acele vremuri, în biserici se citea prea puțin din Scripturi și se dădeau prea puține explicații. În schimb, se prezentau tot felul de legende și întâmplări incredibile din viețile sfinților. Membrului laic îi era strict interzis să citească Biblia și mai cu seamă s-o interpreteze. Cel care totuși cuteza s-o facă putea să se aștepte la cele mai grave consecințe, chiar și la pierderea vieții. Cu toate acestea, unii au cutezat s-o facă, iar câțiva au avut curajul chiar s-o și traducă.

John Wycliffe a tradus Biblia din limba latină în limba engleză. După moartea lui a fost deshumat, iar osemintele sale au fost arse.

În Germania, dr. Martin Luther, sub călăuzirea lui Dumnezeu, ascuns și ocrotit de prieteni, traduce într-o manieră inegalabilă Biblia pentru poporul german. Mai târziu, traducerile Cuvântului lui Dumnezeu în limba națională au reprezentat începutul literaturii pentru limba respectivă.

Mai apoi, când traducerea și răspândirea Bibliei nu mai putea fi împiedicată, încât azi există o abundență de traduceri și de Biblii, atacul la adresa Sfintelor Scripturi a îmbrăcat o altă formă. Acum este atacat întreg conținutul, de la Geneza la Apocalipsa. Poziționarea față de această Carte merge într-o altă extremă. De la intangibila înălțime a sfințeniei, odată cu iluminismul, Biblia a fost degradată ca fiind un produs al imaginației omului, plină de mituri și superstiții, fiind într-o contradicție dovedită cu știința modernă, cu alte cuvinte nu poate fi vrednică de încredere. Așa se face că în prezent bisericile rămân tot mai goale, iar Bibliile, neatinse.

Dar oare care este atitudinea ideală față de Sfintele Scripturi, o atitudine care să nu fie exagerată: să nu fie nici fanatică și nici o atitudine liberală, nepăsătoare?

Răspunsul cel mai competent, cel mai complet ar trebui să-l aflăm din exemplul și învățăturile date de Mântuitorul nostru, Domnul Isus Hristos. Având în vedere calitatea Sa de Dumnezeu, de Creator, de Martor al tuturor evenimen-

CA_ianuarie_2019.indd 13 20/12/2018 01:23:55

telor relatate în Biblie, El fie va confirma, fie va infirma – poate doar numai în parte – acurateţea şi credibilitatea celor relatate.

1. Chiar înainte ca Isus să-Şi fi început lucrarea publică, uimirea evangheliştilor, evidentă mai ales în Evanghelia după Matei, este consonanţa dintre profeţiile Vechiului Testament şi viaţa lui Isus. Profeţii milenare şi seculare îşi găseau împlinirea, primeau viaţă.

2. Ispitirea Domnului Isus şi autoritatea Scripturilor

Modul în care a decurs ispitirea Domnului Isus, chiar la începutul activităţii Sale publice, oferă argumente foarte puternice în favoarea autorităţii Bibliei.

„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: ’Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.’»” (Matei 4:4)

Citarea acestui verset din Deuteronom explică raţiunea postului Său. El posteşte fizic 40 de zile pentru a Se hrăni spiritual în mod plenar cu Cuvântul lui Dumnezeu. S-ar putea obiecta că referinţa „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” nu se referă în mod specific la Sfintele Scripturi, dar în ceea ce vom prezenta în acest articol constatăm că Scriptura este inclusă în această categorie. Astfel, Isus a folosit exclusiv Biblia ca armă de apărare în confruntarea cu Satana, ceea ce evidenţiază autoritatea pe care i-o acordă. Dar nu a folosit-o în mod mistic, după cum cred unii chiar şi în zilele noastre că obiectul crucii ar alunga Diavolul. Domnul S-a apărat cu argumente biblice. Dar ceea ce este interesant este faptul că Satana nu a contestat autoritatea Vechiului Testament, citat de Isus. Asemenea lui Isus, şi el a fost martor la toate evenimentele relatate de Biblie şi, dacă sursa citată de Mântuitorul nu ar fi credibilă (de ex. raportul despre Creaţiune sau despre Potop), ar fi refuzat argumentele deoarece provin dintr-o sursă care conţine multe inadvertenţe. Dimpotrivă, constatăm că ispititorul însuşi se vede nevoit să accepte argumentele Bibliei, ba chiar se foloseşte de ea în cea de-a doua ispită. Tocmai această atitudine a lui Satana, cel mai inteligent şi mai puternic duşman al lui Dumnezeu, constituie un argument indirect foarte puternic în favoarea credibilităţii Bibliei.

ESTE IMPOSIBIL SĂ RECUNOŞTI INFAILIBILITATEA DOMNULUI ISUS ŞI SĂ NEGI AUTORITATEA INTEGRALĂ A BIBLIEI. CEL CARE NEAGĂ AUTENTICITATEA BIBLIEI ÎN MOD IMPLICIT NEAGĂ INFAILIBILITATEA FIULUI LUI DUMNEZEU.

3. Domnul Isus a arătat raportul care există între El şi Scripturi: „Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeţi în Acela pe care L-a trimis El. Cercetaţi Scripturile pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Şi nu vreţi să veniţi la Mine ca să aveţi viaţa!” (Ioan 5:30-40)

Astfel, Domnul Isus a arătat că există o reciprocitate între felul în care este acceptat El şi acceptarea Bibliei: necredinţa în Isus are ca urmare pierderea credinţei în Biblie, după cum o cercetare corectă a Scripturilor îi va conduce pe oameni la Isus. Nu în practica citirii Bibliei în sine se află secretul obţinerii vieţii veşnice, ci în acceptarea persoanei Mântuitorului, despre care vorbesc Scripturile.

4. Domnul Isus evidenţiază legătura dintre textul Scripturii şi puterea lui Dumnezeu. Ca răspuns la întrebarea saducheilor, Isus a dat răspunsul din cuprinsul Vechiului Testament, referindu-se la el ca la un document cu o autoritate incontestabilă, şi i-a mustrat pe saduchei pentru două lucruri: ignoranţa lor privind Scripturile şi necunoaşterea puterii lui Dumnezeu.

„Vă rătăciţi, pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” (Matei 22:29)

Cu alte cuvinte, saducheilor le lipsea atât cunoştinţa teoretică (Scripturile), cât şi cunoştinţa puterii şi autorităţii care însoţeşte textul Scripturilor: puterea lui Dumnezeu. Spre deosebire de alte cărţi, puterea Bibliei nu constă doar în puterea logică a argumentelor oferite, ci şi în faptul uimitor că Autorul Însuşi Îşi susţine şi Îşi însoţeşte revelaţia. Acest fapt este subliniat de cuvintele îngerului Gabriel adresate Mariei: „Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere” (Luca 1:37).

Această legătură uimitoare între Cuvântul lui Dumnezeu şi Persoana lui Dumnezeu este ilustrată şi mai clar cu ocazia „examenului oftalmologic” la care a fost supus tânărul Ieremia înainte de investirea sa ca proroc.

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Ce vezi, Ieremio?» Eu am răspuns: «Văd un veghetor.» Şi Domnul mi-a zis: «Bine ai văzut, căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc.»” (Ieremia 1:11,12)

Ce lecţie importantă şi ce încurajare, atât pentru viitorul profet, cât şi pentru toţi credincioşii, să ştie că Dumnezeu însoţeşte şi veghează personal asupra Cuvântului Său ca să fie împlinit!

Importanţa asocierii cunoaşterii Scripturii cu aceea a cunoaşterii puterii lui Dumnezeu mai are şi un alt aspect important. Acceptarea conţinutului Bibliei depinde de concepţia pe care o are cineva cu privire la puterea lui Dumnezeu.

Cei care au un „dumnezeu mic” se poticnesc la fiecare minune relatată de Biblie. Dar cei care Îl cunosc pe Dumnezeul Bibliei, care este atotputernic şi atotştiutor, le privesc ca fiind absolut normale pentru un Dumnezeu aşa de mare.

Dacă văd că cineva ridică 1 000 de kilograme, nu am nicio dificultate în a crede când citesc despre el că a ridicat 500 kg, chiar dacă nu am nicio extradovadă. Tot ce este sub 1 000 de kilograme e de la sine înţeles. Când constat împlinirea exactă a profeţiilor Bibliei cu privire la istoria marilor cetăţi, a istoriei anumitor popoare, a istoriei lumii, o problemă de o dificultate maximă, care nu este deductibilă logic, cum să nu accept raportul ei despre evenimentele petrecute în trecut?

5. Chiar şi după înviere, Domnul Isus a recunoscut autenticitatea şi utilitatea întregii Biblii existente pe vremea aceea („de la Moise şi toţi prorocii”) şi a mustrat chiar şi pe ucenicii Săi pentru că nu credeau întreaga Scriptură.

CA_ianuarie_2019.indd 14 20/12/2018 01:23:55

„Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii!» Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El" (Luca 24:25,27).

Este de remarcat faptul că Domnul Isus, care ar fi putut să Se prezinte direct celor doi ucenici pentru a rezolva instantaneu criza spirituală, pentru a le curma nebuloasa dubiilor și a necredinței în care se aflau în urma crucificării Maestrului lor, a ales să li Se descopere „coborând" treaptă cu treaptă pe culoarul profețiilor referitoare la EL. Dar în această manieră nu doar că le-a întărit credința în El, ca persoană, ci și în autoritatea integrală a Sfintelor Scripturi.

Acest pasaj biblic are și o altă importanță majoră. Aici, cea mai competentă Persoană recunoaște autoritatea integrală a Bibliei. S-ar putea obiecta că declarația lui Isus: „Cuvântul Tău este adevărul" nu se referă strict la Sfintele Scripturi, deci poate fi considerată declarație cu caracter general la tot ceea ce rostește Dumnezeu. Dar aici Isus Se referă strict la Biblia existentă pe vremea Sa. O altă declarație similară se află în Epistola apostolului Pavel către Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Timotei 3:16-17).

Ceea ce știm despre acest apostol ilustru este faptul că, deși s-a alăturat apostolilor după înălțarea la cer a Domnului, el și-a verificat propovăduirea consultându-se cu apostolii, iar aceștia nu au găsit niciun cusur în învățătura propovăduită de el.

„M-am suit, în urma unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc eu între neamuri, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar... și când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire ca să mergem să propovăduim: noi, la neamuri, iar ei, la cei tăiați împrejur (Galateni 2:2,9).

6. De asemenea, este interesant și important de observat că în rugăciunea de mare-preot declară cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu că este „Adevărul" la singular și nu o sumă de adevăruri. De aici înțelegem că Scripturile nu sunt doar o colecție, doar o sumă de adevăruri, ci adevărurile conținute constituie un singur adevăr unitar, armonic, un adevăr organic. Referindu-se la adevărul Bibliei, savantul francez Pascal spunea că acest adevăr este asemenea unui copil perfect sănătos. Nu poți nici să adaugi, nici să-i iei ceva fără ca să-i compromiți perfecțiunea. De aceea și Biblia interzice adăugarea sau scoaterea a ceva din conținutul acesteia. În prima cuvântare publică relatată în evanghelii, Predica de pe Munte, Isus a dezvăluit misiunea Lui de a împlini atât Legea, cât și Prorocii, a subliniat caracterul lor indestructibil, cât și consecințele grave pe care și le-ar atrage cineva care și-ar permite să modifice textul Legii sau să predea învățături modificate.

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească va fi chemat mare în Împărăția cerurilor (Matei 5:17-19).

7. La început, anterior lui Moise, Cuvântul Domnului a existat doar în formă orală. Moise primește misiunea de a-i da forma scrisă, pentru ca, prin nașterea lui Isus, să primească forma cea mai desăvârșită, cea mai impresionantă: Logosul viu, Cuvântul întrupat. De aceea descoperim o legătură profundă, indisolubilă, și o consonanță absolută între Isus și Biblie.

Prin tot ce a făcut și a învățat, a realizat ceea ce este cel mai dificil: cea mai dificilă traducere.

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1:14).

Toate profețiile, toate simbolurile biblice, toate principiile și legile morale au fost transformate în fapte. Prin El, Biblia a devenit vie. Cuvintele cele mai dificile au fost reprezentate în modalitățile cele mai impresionante. De pildă, „smerenia" a fost reprezentată prin ieslea Betleemului, iar noțiunea cea mai dificilă –„iubirea" – a fost redată prin crucea de la Golgota. Această „traducere" are valoare internațională, este inteligibilă în toate limbile. Totul a fost atât de impresionant, încât patru evangheliști au redactat-o în formă scrisă pentru posteritate. Acum a sosit rândul nostru să „traducem" în fapte acest Cuvânt cu ajutorul lui Dumnezeu.

Din cele menționate succint în acest articol, reiese o concluzie evidentă: este imposibil să recunoști infailibilitatea Domnului Isus și să negi autoritatea integrală a Bibliei. Cel care neagă autenticitatea Bibliei, în mod implicit, neagă infailibilitatea Fiului lui Dumnezeu.

Închei această scurtă meditație cu ceea ce a spus cineva: „Dacă oamenii nu citesc Biblia, este vina lor, dar dacă nu o citesc din viața mea, atunci este vina mea." ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

CA_ianuarie_2019.indd 15 20/12/2018 01:23:56

„FERICITA NĂDEJDE” ÎN UMBRE ȘI LUMINI

Adventul, între manipulare și eliberare

Când a fost la noi, pe planeta Pământ, creată la început desăvârșită, dar acum mutilată de păcat, Domnul Hristos a răspuns tuturor nevoilor, de la hrană și sănătate la viață. A oferit siguranță, speranță, certitudine, bucurie. Răstignirea Lui însă a stins (în primă instanță) lumina speranței în inimile celor ce Îl cunoscuseră. „Strigătele de jale ale celor suferinzi aduceau în mintea a mii de oameni convingerea că o mare lumină pierise din lume. Fără Hristos, pământul era negru și întunecos. Mulți dintre aceia a căror voce făcuse să crească strigătul: «Răstignește-L! Răstignește-L!» își dădeau seama acum de nenorocirea ce căzuse asupra lor și ar fi strigat cu aceeași râvnă: «Dați-ne pe Hristos!», dacă El ar mai fi fost viu” (*Hristos, Lumina lumii,* p. 763).

În dimineața învierii, Maria plângea. Întâmpinată de Domnul vieții, nu a reușit să-L recunoască printre lacrimile care-i inundau obrajii. „«Femeie», i-a zis Isus, «de ce plângi? Pe cine cauți?» Ea a crezut că este grădinarul și I-a zis: «Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau»” (Ioan 20:15). Stătea în fața celei mai bune vești adusă vreodată oamenilor, dar a întâmpinat-o cu întrebarea care avea în centru un Hristos mort.

Evanghelia însă ne prezintă adevărul complet. El a fost mort, dar a înviat. E viu. E cu noi în toate zilele. El slujește în sanctuarul ceresc pentru noi. El Se va întoarce ca să ne ia acasă. El vine. Șterge-ți fața plânsă! „«Încă puțină, foarte puțină vreme» și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi»” (Evrei 10:3).

Realități triste

Pentru mulți, revenirea Domnului Hristos a devenit o doctrină neactuală. Pentru ei, predicarea acestei tematici este nepotrivită în contextul realităților timpului în care trăim și pentru planurile lor. Pentru alții, adventul este un subiect cu care poți obține simpatia, adeziunea oamenilor care vin la biserică. Aceștia predică revenirea din cauze care nu au de-a face cu voința lui Dumnezeu. Ei vor adepți pentru planurile lor mai mult sau mai puțin ascunse, iar revenirea lui Hristos este un subiect cu care își pot face urmași.

Sunt alte persoane în viața cărora întoarcerea Domnului Hristos este un subiect-alarmă. Ei îl abordează dintr-o perspectivă negativă, fac din el o sperietoare cu care cred că îi pot face pe unii mai sfinți, mai serioși, mai pocăiți. În fiecare perspectivă amintită, se pune ceva din adevăr, dar nu adevărul întreg cu privire la acest subiect. În felul acesta, eroarea este propagată și ușor asimilată.

„Interpretarea greșită, forțată, pe jumătate adevărată sau mistică a cuvintelor lui Dumnezeu constituie un act care pune în pericol propriul suflet al celor care fac acest lucru și, de asemenea, și sufletele altora” (*Principiile fundamentale ale educației creștine,* p. 386).

Prin amestecul dintre adevăr și neadevăr, vrăjmașul își atinge obiectivul de a produce confuzie, necredință, fanatism, pierderea speranței autentice și dezbinare.

„Cei ce apără rătăcirea vor spune «așa zice Domnul» când Domnul n-a vorbit. Ei dau o mărturie pentru rătăcire, și nu pentru adevăr. Dacă cei ce au vestit solia că biserica este Babilon ar fi folosit banii cheltuiți în publicarea și răspândirea rătăcirii pentru a construi și nu pentru a dărâma, ei ar fi dat dovadă că sunt oameni pe care Dumnezeu îi conduce” (*Biserica rămășiței și viitorul Bisericii Adventiste*, p. 31).

CA_ianuarie_2019.indd 16 20/12/2018 01:23:56

Oamenii aceştia au nevoie de adevăr, de adevărul referitor la „fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:13).

Adevărul care dă sens vieții

Revenirea Domnului Hristos nu este o doctrină marginală în Biblie, ci un adevăr central, des amintit. În Noul Testament se găsesc 319 texte care vorbesc pe această temă.

În centrul misiunii Sale pentru salvarea lumii acesteia se află promisiunea Lui: „Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi si voi” (Ioan 14:1-3). O promisiune ce merită crezută! El spune adevărul. Îl poţi lua pe cuvânt. El este Cuvântul.

Este un adevăr pentru care merită chiar să mori, ca să ai parte de o înviere mai bună. Este mai ales un adevăr cu care să trăieşti şi pe care să-l vesteşti!

28 septembrie 2015 – o zi ca oricare zi. Pentru mine însă este ziua în care am trecut prin valea umbrei morţii, de la moarte sigură la viaţă. Un accident teribil putea să însemne sfârşitul alergării mele în lumea aceasta (medicii nu mi-au dat nicio şansă de viaţă, iar după ieşirea din comă, nicio şansă de viaţă normală: „legumă” până la moarte). Dar Dumnezeu a avut alte planuri şi nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Nu pentru că nu erau previziuni reale, ci pentru că EL a dorit altceva.

Cu vreo două luni înainte de acest eveniment, mergeam pe stradă şi mă rugam (un obicei plăcut pe care nu l-am părăsit nici astăzi). Am vorbit atunci despre multe lucruri cu Domnul. Am vorbit de revenirea Lui şi I-am spus că îmi doresc mult să-L văd revenind, dar am recunoscut cu amărăciune că, deşi îmi doresc, eu nu mă rog pentru revenirea Lui în fiecare zi, potrivit cu promisiunea Sa şi ultima rugăciune a Bibliei – „«Da, Eu vin curând.» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).

I-am spus că pentru acest lucru aş fi dispus la orice (am amintit şi alte motive – a fost o rugăciune în care mi-am pus întreaga viaţă, slujirea, veşnicia şi, bineînţeles, revenirea), aş fi dispus să trec chiar printr-un accident. După ce am spus cuvântul „accident”, m-am înfiorat. Devenisem frământat, agitat. Perspectiva unui astfel de eveniment mă tulbura. Mi-am amintit de interpretarea făgăduinţei primite în seara de Anul Nou (31 decembrie 2014). Interpretarea primită spunea: „Această făgăduinţă sună ca şi cum vei avea un accident grav de maşină.”

În acele momente, gândul a alergat de la accident la moarte. Îmi apăreau în minte gânduri de tipul: să-mi pregătesc într-un fel plecarea dintre cei vii. Mă gândeam la scrisori de rămas-bun pentru soţia mea, pentru băieţii mei. Mă gândeam la un cuvânt pe care să-l pregătesc ca să fie citit la înmormântarea mea. Doream să le cer oamenilor prezenţi să nu fie trişti. Moartea nu este sfârşitul dacă suntem ai Lui. El vine şi ne va ridica la viaţă. (Aceste scrisori doream să fie descoperite după ce aveam să nu mai fiu, dar nu le-am scris niciodată, fiind doar o dorinţă de moment.)

Deşi eram la doi paşi de casă, am plecat mai departe, continuând să vorbesc cu Domnul. În rugăciunea mea către El, am revenit la accident şi i-am spus: *Doamne, ştiu că nu Tu aduci accidente. Tu le îngădui doar. Te rog, nu ţine seama de ce am spus! Doamne, mi-e teamă de un accident şi nu aş vrea să trec pe aici.* Şi am continuat să merg şi să mă rog... Într-un târziu am spus: *Doamne dacă este pentru slava Ta, dacă mă va ajuta să fiu biruitor, să mă rog în fiecare zi pentru revenirea Ta, sunt dispus să trec pe aici. Te rog doar ajută să nu fie un accident din vina mea. Unde ar mai fi slava Ta dacă am să sufăr ca un făcător de rele? Te mai rog să ajuţi să-mi revin, să nu fiu o persoană cu dizabilităţi.* Mi-au trecut prin faţa ochilor vieţi trăite fără vedere, fără auz, fără posibilitatea de a vorbi, fără posibilitatea de mişcare şi m-am îngrozit. Am spus: *Doamne, nu mi-aş dori astfel de consecinţe, dar facă-se voia Ta. Te rog, dacă vei îngădui accidentul, să fiu mai departe un soţ bun pentru soţia mea, un tată bun pentru băieţii mei şi un bun slujitor al Tău...* În acest ton am încheiat convorbirea cu Domnul. M-am liniştit, încrezându-mă în voia Lui. Am mers acasă în pace şi fără griji.

NĂDEJDEA REVENIRII
ROMICA SÎRBU

ESTE REVENIREA DOMNULUI HRISTOS NĂDEJDEA TA? ESTE ACEST ADEVĂR SURSA TA DE SENS ÎN VIAŢĂ, DE PUTERE ÎN NECAZURI ŞI DE BUCURIE ÎN MIJLOCUL ÎNTRISTĂRILOR ACESTUI VEAC?

Acest dialog cu Domnul a trecut la capitolul uitare pentru câteva luni doar, până în decembrie 2015, când am descoperit că mă rugam în fiecare zi să Se întoarcă Domnul. Mi-a venit în minte ziua de octombrie, zi de spital, în care îmi priveam chipul în oglindă: slab, nebărbierit, pe jumătate tuns; mi-am amintit că în vremea aceea şi puţin după mă vedeam pensionat pe caz de boală, scos din când în când la soare de cei din familie... În faţa acestor imagini şi previziuni sumbre, mi-am spus plin de speranţă: *Până vine Domnul, rezist.* În decembrie 2015 deci, meditând la toate aceste realităţi şi la multe altele, mi-am amintit rugăciunea dinaintea accidentului (făcută cu aproximativ două luni înainte de accident). Am pus faţă în faţă rugăciunea cu realitatea şi am recunoscut elementul comun din rugăciune („să mă rog în fiecare zi pentru revenirea Lui”) şi realitatea (mă rugam în fiecare zi pentru revenirea Lui şi o fac şi acum).

Pe 6 iulie 2018, în noapte, pe stradă, I-am mulţumit Domnului pentru că a îngăduit accidentul. I-am mărturisit că Îl cunosc şi Îl înţeleg mai bine, aşa cum mi-am dorit. Ce am cerut înainte de accident s-a împlinit. Rugăciunea

CA_ianuarie_2019.indd 17 20/12/2018 01:23:56

mi-a fost ascultată. Nu îmi doresc doar să vină, îmi doream și înainte, ci mă rog pentru întoarcerea Împăratului în fiecare zi. Cu bun-simț creștin, potrivit cu ușa pe care El mi-o deschide, împărtășesc și altora acest adevăr. Este adevărul pentru care merită să mori. „Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți" (Evrei 11:35). Mai mult, este adevărul pentru care merită să trăiești. Este adevărul care încoronează Biblia, dă sens credinței și vieții și umple frumos toată viața până dă peste!

„Credința în apropiata revenire a Fiului omului pe norii cerului nu îl face pe credinciosul adevărat să fie neglijent și nepăsător în treburile obișnuite ale vieții. Cei care așteaptă revenirea în curând a Domnului Hristos nu vor fi leneși, ci harnici în afaceri. Munca lor nu va fi nepăsătoare și necinstită, ci făcută cu credință, repede și la timp, eficientă și conștiincioasă. Cei care se amăgesc că lipsa de atenție și neglijarea lucrurilor legate de viața aceasta vremelnică constituie o dovadă a spiritualității lor și a separării lor de lume se înșală mult. Sinceritatea, credincioșia și integritatea lor sunt testate și puse la probă în lucrurile vremelnice. Dacă ei vor fi credincioși în lucrurile mici, vor fi credincioși și în lucrurile mari" (*Sfaturi pentru biserică,* p. 84).

Eu vin curând

„Eu vin curând" este o expresie biblică legată în mod direct de patru ori de revenirea Domnului Hristos. Toate aceste referințe le găsim în cartea Apocalipsa. Mai întâi apare în centrul făgăduinței făcute de Domnul Hristos penultimei biserici din Apocalipsa (Apocalipsa 3:11), atunci când se pregătea intrarea în scenă a marii mișcări advente. Ultimele trei referințe apar în capitolul 22 din Apocalipsa, cu care se încheie cartea (Apocalipsa 22:7,12,20) și sunt scrise în contextul descrierii noului Ierusalim (v. 7), a închiderii harului (v. 12) și ca o garanție pentru împlinirea cuvintelor din cartea Apocalipsa.

„Niciun cuvânt al Mântuitorului nu trebuie să fie folosit pentru a desființa pe altul. Cu toate că nimeni nu cunoaște nici ziua și nici ceasul venirii Sale, suntem îndemnați și ni se spune că știm când este aproape. Mai departe, suntem învățați că disprețuirea avertizărilor Sale și refuzul sau neglijența de a ști când este aproape venirea Sa vor fi tot atât de fatale pentru noi cum au fost și pentru cei care au trăit în zilele lui Noe, care n-au știut când a venit potopul... «Vegheați deci», spune El. «Ferice de robul pe care Domnul, la venirea Sa, îl va găsi făcând așa»" (Matei 24:42,46). «Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine» (Apocalipsa 3:3)" (*Tragedia veacurilor,* p. 370).

Conform Scripturilor, nu știm nici ziua, nici ceasul revenirii Sale, dar știm că este aproape. Semnele apropiatei reveniri nu sunt pentru a ne speria, nici ca să-i speriem pe alții. Dumnezeu dorește să ascultăm din dragoste (Ioan 14:15), iar în dragoste nu este frică (1 Ioan 4:18). Semnele revenirii Sale trebuie să ne facă serioși, solemni, observând cum vremurile se întâmplă după cuvântul Lui, și bucuroși pentru că ne vom întâlni curând cu Domnul. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie" (Luca 21:28).

„Gândul revenirii Domnului", spunea Baxter, „îmi este atât de plăcut și plin de bucurie!" (Richard Baxter, *Works*, vol. 17, p. 555). „A iubi revenirea Sa și a aștepta această fericită nădejde este lucrarea credinței și caracterului sfinților Lui… Dacă moartea este ultimul vrăjmaș care va fi distrus la înviere, ne putem da seama cât de stăruitor trebuie să se roage și să dorească credincioșii a doua venire a lui Hristos, până când va fi făcută această cucerire deplină și finală" (*Idem*, vol. 17, p. 500). „Aceasta este ziua pe care toți credincioșii trebuie să o dorească, să o nădăjduiască și să o aștepte, ca fiind împlinirea întregii lucrări a mântuirii lor și toate dorințele și străduințele sufletelor lor... Grăbește, o, Doamne, această zi binecuvântată!" (*Idem*, vol. 17, pp. 182, 183). Aceasta era nădejdea bisericii apostolice, a „bisericii din pustie" și a reformatorilor" (*Tragedia veacurilor,* p. 303).

Este revenirea Domnului Hristos nădejdea ta? Este acest adevăr sursa ta de sens în viață, de putere în necazuri și de bucurie în mijlocul întristărilor acestui veac?

Te face acest adevăr să trăiești frumos „ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă" (Romani 13:13)?

Fie că se va împlini acum, în aceste zile, mâine sau puțin mai încolo – nu știm când –, știm că putem crede cu toată inima acest adevăr. Știm că treaba noastră este să-i fim martori „până la marginile pământului" (Faptele 1:8).

„Da, Eu vin curând." Amin! Vino, Doamne Isuse! ■

Romică Sîrbu este directorul departamentului Educație și Familie, Uniunea de Conferințe.

CA_ianuarie_2019.indd 18 20/12/2018 01:23:57

JOSEPH BATES

În articolul acesta ne vom aduce aminte de un slujitor al lui Hristos prin care Dumnezeu Și-a călăuzit poporul pentru a răspândi adevărul revenirii Mântuitorului și pregătirea pentru acest măreț eveniment.

Joseph Bates (1792–1872) poate fi socotit fondatorul adventismului sabatarian. În 1839 a îmbrățișat convingerea revenirii iminente a Mântuitorului. Marea dezamăgire din 1844 îl găsește pe fostul căpitan de vas la vârsta de 52 de ani (James White avea pe atunci 23, iar Ellen Harmon, aproape 17). Trecuse până la momentul acela prin experiența a 20 de ani de aventuri și riscuri pe mare, căsătorit, predat lui Hristos de la vârsta de 36 de ani, zelos antisclavagist, cât și reformator în ceea ce privește abstinența de la alcool, carne, cafea, tutun. Era iubitor de Dumnezeu, de Sfânta Scriptură și de predicarea înfocată și cu sacrificii a revenirii Sale.

În martie 1845, a înțeles adevărul biblic despre Sabatul zilei a șaptea. În august 1846, se întâlnește pentru prima oară cu James și Ellen White, le împărtășește convingerea lui despre Sabat, iar aceștia acceptă adevărul în toamna aceluiași an. În aceeași perioadă, Bates se convinge, după un timp de îndoială, de faptul că Ellen White primise cu adevărat darul profeției. De atunci, Joseph, James și Ellen au conlucrat până la sfârșitul vieții în mișcarea mondială a adventismului de ziua a șaptea.

Bates a adus din Biblie valențe noi pentru Sabatul zilei a șaptea (preluat de la baptiștii sabatarieni), clarificând legătura dintre Sabat și a treia solie îngerească, mijlocirea Domnului Hristos din 1844, semnul fiarei, sigiliul lui Dumnezeu, cei 144 000 și „dregătorul de spărturi” din Isaia 58:12.

A slujit ca teolog, pastor, predicator, scriitor și administrator în proaspăta mișcare religioasă ce se dezvolta tot mai mult. În 1860, Joseph Bates a prezidat adunările generale ale liderilor mișcării pentru a alege un nume bisericii și o formă incipientă de organizare.

Un crâmpei din viața lui Joseph Bates după ce a devenit un reformator al temperanței, dar înainte de înțelege adevărul despre Sabat:

În 1827, căpitanul Bates prezintă noilor marinari regulile vasului său de transport marfă. 1. Adresare și dialog respectuos cu toți membrii echipajului, folosind doar numele lor adevărate, fără porecle. 2. Sunt interzise înjurăturile. Când un marinar a obiectat, Bates i-a menționat porunca a treia din Decalog. 3. E interzisă munca de spălat sau cârpit haine în ziua de duminică, zi ce va fi păzită ca zi de odihnă în cinstea Domnului, fără beții în port. Duminica se ținea un serviciu religios ce includea o predică și un pasaj biblic. În rest, toți se odihneau și citeau din mica lor bibliotecă religioasă de pe vas. 4. Pe vas erau interzise băuturile alcoolice. Doar o sticlă de coniac și una de rachiu erau pe vas, în cufărul cu medicamente, ce puteau fi administrate de căpitan dacă cineva se îmbolnăvea. După ce le-a spus regulile vasului și echipajul le-a acceptat, Bates a îngenuncheat pentru o rugăciune de predare sub ocrotirea Celui Preaînalt pe valurile periculoase ale oceanului. Zilnic căpitanul înălța un altar de închinare dimineața și seara, la care, fără să-i oblige, îi invita pe marinari să participe. Bucuria lui Bates era să vadă echipajul citind din proprie inițiativă, duminica, din Biblie sau din gazeta vasului, ce apărea de două ori pe săptămână. Astfel, atmosfera pe vas era zilnic plăcută, respectuoasă, cuviincioasă și înnobilatoare, ceea ce era cu mult diferită de viața marinărească obișnuită.

PIONIER ȘI REFORMATOR
CRISTIAN TRENCHEA

UN OM DEVOTAT LUI HRISTOS, UN REFORMATOR PRACTIC ȘI VIRTUOS, UN PIONIER MEREU LA DATORIE

Ultima scrisoare a lui Joseph Bates către Ellen White are data de 14 februarie 1872. Ea îi scrisese cu 12 zile înainte, recomandându-i să se hrănească mai regulat și consistent și să se pensioneze, lăsând povara grea a slujirii bisericii pe umerii celor mai tineri. Scrisoarea fostului căpitan dovedește, prin răspunsul lui viguros, că spiritul înflăcărat nu-l părăsise deloc. Însă după o lună, aproape de vârsta de 80 de ani, Joseph Bates adoarme în Hristos.

James White, vorbind în numele celor ce l-au cunoscut, a declarat că „viața fratelui Joseph Bates a fost plină de acțiuni nobile și de motivații altruiste, fiind un om devotat lui Hristos, un reformator practic și virtuos, un pionier mereu la datorie. Ne e dor de el în bisericile noastre, în ședințele noastre, în căminele noastre. În timp ce plângem din pricina plecării lui, ne vom aduce aminte de sfaturile lui, vom urma exemplul său virtuos și vom căuta din toată inima să-l revedem în Împărăția lui Dumnezeu”. ■

Cristian Trenchea este pastor în Conferința Moldova.

CA_ianuarie_2019.indd 19 20/12/2018 01:23:58

LA ÎNCEPUT... EDUCAȚIA!

La început de an, pentru Universitatea Adventus din Cernica, planurile de viitor se împletesc frumos cu motivele de recunoștință pentru modul în care Dumnezeu ne-a condus până acum. Lui Îi suntem recunoscători pentru fiecare dintre cei 181 de studenți înmatriculați în anul universitar 2018–2019 la cele trei programe de studii oferite de universitatea noastră. Dintre aceștia, 59 sunt „boboci" – 16 la Teologie pastorală, 18 la Asistență Socială, 25 la Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar.

Ne bucurăm deopotrivă de primele roade ale claselor preseminariale desfășurate la nivelul Conferințelor cu sprijinul personalului din cadrul Universității Adventus, de consolidarea specializării Asistență Socială, care a străbătut, până în urmă cu câțiva ani, o perioadă mai dificilă, dar și de numărul frumos al studenților înmatriculați la specializarea Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, în condițiile în care anul acesta au fost introduse criterii mai restrictive pentru admitere. Studenților universității noastre li se adaugă cei 38 de elevi înmatriculați în cadrul Școlii Postliceale Sanitare în cei trei ani de studii.

Continuăm eforturile de a le asigura studenților noștri cele mai bune condiții de pregătire academică și de dezvoltare spirituală, socială, fizică. Suntem, în acest sens, preocupați de consolidarea corpului profesoral și de susținerea viitoarelor cadre didactice în procesul de parcurgere a studiilor doctorale. În anul universitar 2018–2019, echipa de cadre didactice a universității noastre s-a îmbogățit cu trei colegi, pentru domeniile Pedagogie, Filologie și Teologie.

În perioada februarie 2018–februarie 2021, Universitatea Adventus este în proces de monitorizare din partea Ministerului Educației Naționale și a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS), proces obligatoriu după obținerea acreditării instituționale. Vizitele periodice ale comisiei de monitorizare și rapoartele de progres transmise de universitatea noastră către cele două instituții fac și ele parte din activitatea și preocupările noastre.

După ce în luna aprilie 2018 am primit vizita de evaluare a Adventist Accrediting Association (Asociația de Acreditare Adventistă – AAA), finalizată cu rezultate foarte bune, pregătim pentru primăvara anului 2019 dosarul de evaluare periodică pentru specializarea Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, urmând ca până la finalul anului universitar să primim vizita comisiei ARACIS. Privind în perspectivă, este tot mai aproape reevaluarea instituțională care va avea loc în anul 2020, împreună cu reevaluarea periodică a celorlalte două programe de studii – Teologie Pastorală și Asistență

CA_ianuarie_2019.indd 20 20/12/2018 01:23:59

Socială, dar și reevaluarea din partea Adventist Accrediting Association (AAA).

Un alt eveniment în premieră pentru noi este organizarea examenului de licență, care, începând de anul acesta, se va susține în cadrul universității noastre pentru toate cele trei specializări. Emiterea diplomelor de licență, după acest moment, implică alte provocări și este precedată de raportări foarte stricte către minister legate de studenți și de procesul de învățământ.

Privind la nevoile cu care se confruntă biserica noastră în misiunea pe care o are de îndeplinit și fiind deopotrivă preocupați să valorificăm potențialul și oportunitățile pe care le oferă campusul din Cernica, rămâne în atenția noastră posibilitatea de a înființa noi programe de studii de licență sau master. Pentru unele proiecte, așteptăm completarea echipei didactice, pentru a putea îndeplini standardele cerute de instituțiile de evaluare. Alte proiecte au nevoie încă de analiză atentă din perspectiva oportunității și a resurselor disponibile.

De asemenea, avem în continuare în atenție și în acest an universitar proiectele de misiune și activitățile extracurriculare pentru a-i ajuta pe tineri ca, în timpul formării academice, să rămână conectați la nevoile din jurul lor, dar și pentru a susține bisericile și membrii care doresc să lucreze cât mai eficient pentru Dumnezeu. Pe lângă proiectele de misiune în zona comunei Cernica, studenți și profesori din campus se vor implica în activități misionare naționale și internaționale. Totodată, ne pregătim pentru evenimente de instruire în campus, cum este Convenția Națională Adventistă de Asistență și Misiune Socială, organizată în acest an în perioada 12–14 aprilie. Iar pentru tinerii care se gândesc să aleagă un program de studii la Universitatea Adventus sau doresc să se pregătească pentru profesia de asistent medical generalist în cadrul Școlii Postliceale Dr. Luca din Cernica, vom organiza și în acest an Zilele Universității Adventus, în perioada 17–19 mai.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu susținerea dumneavoastră, ne dorim ca mai departe instituțiile adventiste de educație din Cernica, și nu numai, „să slujească drept stăvilar împotriva stricăciunii larg răspândite, să ajute la bunăstarea mentală și spirituală a tinerilor și să sporească prosperitatea națiunii, dându-i oameni calificați să acționeze în temere de Dumnezeu, ca lideri și consilieri” (E.G. White, *Educație,* p. 46/ https://m.egwwritings.org/ro). Dar, în aceeași măsură, avem în atenție ca tinerii care aleg campusul adventist din Cernica să aibă parte de o pregătire deosebită „pentru lucrarea care urmează să se realizeze în ultimele ceasuri premergătoare încheierii istoriei pământului. Prin intermediul unor oameni bine pregătiți, adevărul trebuie să ajungă până în cele mai îndepărtate zone ale pământului, iar revenirea Domnului Isus să aibă loc cât mai curând” (E.G. White, *Minte caracter și personalitate,* p. 360/ https://m.egwwritings.org/ro).

Domnul să fie cu noi cu toți! ■

Conf. univ. dr. **Roxana Paraschiv** este rector al Universității Adventus, Cernica, România.

EDUCAȚIE ADVENTISTĂ
ROXANA PARASCHIV

PRIN INTERMEDIUL UNOR OAMENI BINE PREGĂTIȚI, ADEVĂRUL TREBUIE SĂ AJUNGĂ PÂNĂ ÎN CELE MAI ÎNDEPĂRTATE ZONE ALE PĂMÂNTULUI, IAR REVENIREA DOMNULUI ISUS SĂ AIBĂ LOC CÂT MAI CURÂND.

CA_ianuarie_2019.indd 21 20/12/2018 01:24:02

MÂNTUIȚI DE REFORMA SANITARĂ?

Într-un sondaj recent realizat în rândul membrilor bisericii, afirmația următoare, cu variantele de răspuns SUNT/ NU SUNT DE ACORD, mi-a atras atenția: „Aplicarea principiilor regăsite în reforma sanitară îmi asigură mântuirea." Oare?

Nu! Mântuirea noastră vine în urma acceptării lui Isus, a neprihănirii Lui și prin moartea Sa pe cruce în locul nostru. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Efeseni 2:8-9). Din fericire, aceasta include toate faptele și acțiunile, inclusiv pe cele legate de obiceiurile referitoare la sănătate. Mântuirea noastră nu este *câștigată* prin exerciții fizice sau odihnă, nici măcar prin alimentație. Mântuirea este un *dar!*

Un număr însemnat de respondenți la acest sondaj din cadrul bisericii mondiale au răspuns că ei cred că respectarea mesajului sănătății le asigură mântuirea. Este de o importanță vitală să clarificăm foarte bine acest aspect.

Atât la nivel de biserică, precum și la nivel individual, am fost binecuvântați cu un mesaj referitor la sănătate, un mesaj minunat, complex, unul care are rolul de a ne ajuta să prevenim, să protejăm sau uneori chiar să vindecăm. După viziunea din Otsego, Michigan, Statele Unite, în iunie 1863, Ellen White spunea că noi am primit mesajul referitor la sănătate pentru că lucrarea noastră nu s-a încheiat încă. Pe scurt, noi suntem salvați pentru a sluji, nu suntem sănătoși pentru a fi salvați! Haideți să permitem scrierilor lui Ellen White să elucideze care este scopul unui stil de viață sănătos, abordând trei dimensiuni: Ce? De ce? și Cum?

Mesajul sănătății este complex și se adresează tuturor aspectelor ființei noastre: fizic, mental, spiritual, social și emoțional.

CA_ianuarie_2019.indd 22 20/12/2018 01:24:02

Adventist World

Peter N. Landless, cardiolog, este directorul departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

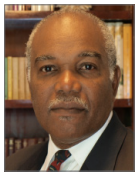

Zeno L. Charles-Marcel, medic internist, este director asociat al departamentului Sănătate din cadrul Conferinței Generale.

„Când îi învățați pe alții despre principiile sănătății, păstrați viu înaintea minții marele obiectiv al reformei — că scopul este de a asigura cea mai înaltă dezvoltare a corpului, minții și sufletului. Arătați că legile naturii corpului nostru, fiind date de Dumnezeu, există pentru binele nostru; că supunerea față de ele aduce fericirea în această viață și ajută în pregătirea pentru viața viitoare."[1]

Printr-o înțelegere corectă a principiilor sănătății, putem oferi o educație bună cu privire la sănătate, putem veni în întâmpinarea nevoilor oamenilor în mod practic și putem demonstra dragostea lui Dumnezeu.

„Ca popor, nouă ne-a fost încredințată lucrarea de a face cunoscute principiile reformei sănătății. Sunt unii care gândesc că problema dietei nu are suficientă însemnătate pentru a fi inclusă în lucrarea lor de evanghelizare. Însă aceștia fac o mare greșeală. Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți spre slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:33). Subiectul temperanței, cu toate implicațiile sale, are un loc important în lucrarea de mântuire."[2]

În viața cotidiană, alegerile înțelepte cu privire la sănătatea noastră și un stil de viață echilibrat ne pot îmbunătăți comuniunea și relaționarea noastră cu Dumnezeu.

„Nervii creierului, aflați în legătură cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care cerul poate comunica cu omul și-i poate influența viață spirituală. Tot ceea ce tulbură circulația curenților electrici în sistemul nervos slăbește puterile vitale și întunecă simțurile minții."[3]

Vești bune! Pentru că suntem salvați prin harul Său, putem împărtăși și cu alții acest adevăr complex și îi putem sluji pe toți! ■

[1] Ellen G. White, *Divina vindecare,* p. 146.

[2] *Idem*, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 443.

[3] *Idem*, *Îndrumarea copilului*, p. 446.

UN CORP SĂNĂTOS

scoate în evidență extraordinara valoare a corpului uman, explicând funcționarea fiecărei părți a lui și a fiecărui organ și oferind sfaturi prețioase, care să ne ajute să ne menținem sănătoși și în formă.

Volumul de față este un compendiu de medicină preventivă, scris pentru persoanele care doresc să aibă grijă de propriul corp, un veritabil manual de întreținere pentru cea mai complexă și mai eficientă mașinărie dintre toate – corpul uman.

Citind această carte, veți afla:

- **Cum să aveți grijă de corpul dumneavoastră;**
- **Care sunt tratamentele naturale pentru o varietate de organe și părți ale corpului;**
- **Cum să preveniți diverse boli;**
- **Cum să aveți un corp frumos;**
- **Care sunt atacurile asupra corpului;**
- **Care este istoria și destinul corpului uman.**

Autorul, George D. Pamplona-Roger, este medic chirurg și expert în sănătate publică. Prin natura profesiei lui, a ajuns să cunoască bine corpul uman, și pe dinăuntru, și pe dinafară.

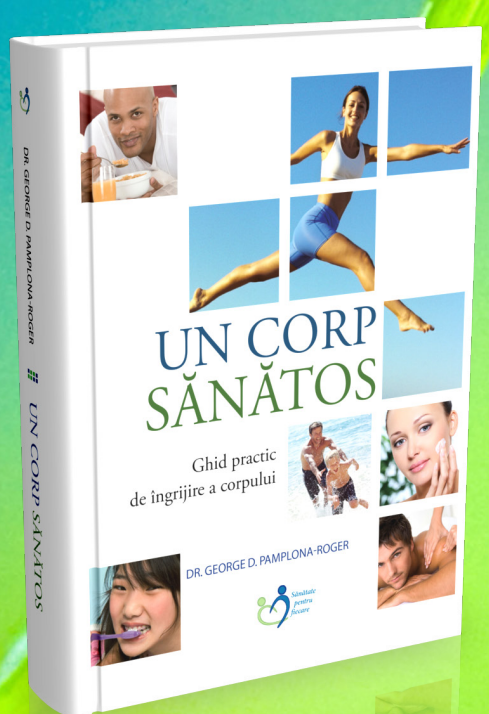

ADEVĂRUL PREZENT, PRIN TURBULENȚELE SFÂRȘITULUI DE VEAC – PARTEA I

Până la restatornicirea armoniei universale, adevărul mântuitor va fi mereu atacat spre pervertire de un dușman redutabil și nemilos. În fața acestor atacuri, apărarea adevărului a fost încredințată de Domnul Hristos bisericii Sale, „stâlpul și temelia adevărului", sub călăuzirea Duhului Sfânt. (Ioan 16:13; Apoc. 12:17). În aceste zile ale sfârșitului, datorită noilor tehnologii, cam toate „inovațiile doctrinare", plus critici, zvonuri și nemulțumiri, sunt disipate la viteze inimaginabile și pot tulbura pe cei ce nu verifică cu maximă atenție sursele de informare. Titlul mi-a fost sugerat de făgăduința revenirii rostită de Domnul Hristos în camera de sus. În preambulul făgăduinței, suntem atenționați explicit cu privire la tulburare și credință. Atenționarea Sa trebuie luată în serios, căci mai ales în vremea sfârșitului, turbulenții vor deține procente semnificative în biserică, cu scopul ascuns de a tulbura și perverti credința multora (Ioan 14:1-3 cf. Matei 24:10-11 etc.).

Întrebări ridicate frecvent. Mereu sunt contactat de unii membri pentru consiliere, privind „învățăturile noi" și feluritele curente cu pretenții de reformă. Alții dintre membrii noștri caută răspunsuri în legătură cu un eventual adevăr din spatele criticilor la adresa Bisericii Adventiste și a conducătorilor ei. Ei ridică întrebări de felul: Cum să ne poziționăm în fața acestor permanente și neobosite „dezvăluiri"? Este ceva adevărat

CA_ianuarie_2019.indd 24 20/12/2018 01:24:03

în aceste zvonuri? Care ar fi atitudinea bună față de acuzațiile autointitulaților „reformatori”, care sunt încă membri ai bisericii? Aceste întrebări și altele asemănătoare sunt dificile, deoarece este imposibil să te documentezi în detaliu despre toată pleiada noilor curente, critici și reforme, ca să nu mai vorbim de răspunsuri punctuale. De curând, un frate credincios, cu care am intrat cândva în apa botezului, mă întreba: „Totuși care ar fi modalitatea generală de a ne păstra direcția sănătoasă prin hățișul tot mai des de curente turbulente ce răsar de peste tot?”

O primă precizare

Gândindu-mă la un posibil răspuns care să mă mulțumească în primul rând pe mine, m-am orientat hotărât spre cuvintele explicite ale Bibliei și Spiritului Profetic. Aceste două surse de autoritate spirituală nu au ediții „îmbunătățite și adăugite”. Iată o exprimare sintetică și valoroasă ce aparține lui Ellen White: „Duhul lui Dumnezeu a iluminat fiecare pagină a Scrierii Sfinte, dar sunt unii asupra cărora Scriptura lasă doar o mică impresie, deoarece nu o înțeleg pe deplin. Când vine încercarea (engl. *shaking* = cernere, zguduire), prin prezentarea *unor teorii false*, acești cititori superficiali, lipsiți de orice ancoră, sunt asemenea nisipurilor mișcătoare. Ei alunecă într-o parte și în alta, potrivit cu starea lor sufletească și cu amărăciunea lor.” (*MP,* 112.1 online. în ro. ed 2007, p. 110*)*

Deci adevărul prezent în confruntare cu „teoriile false” permite „cernerea” multora. Cernerea are efecte bune sau rele, în funcție de autoritatea la care ne-am alipit. Citatul ne sugerează că alianța cu Scriptura oferă siguranță! Este reconfortant și foarte „limpede” să fii ancorat la „stă scris” sau „la Lege și la mărturie”.

„Domnul vrea să depindem de El, și nu de oameni… Va trebui să luptăm cu fiecare dificultate, dar când este prezentat vreun punct controversat, oare trebuie să mergeți la un om pentru a afla părerea lui, iar apoi să vă formați concluziile pe baza părerilor lui? Nu. Mergeți la Dumnezeu. Spuneți-I ce vreți, luați-vă Biblia și cercetați-o ca și cum ați căuta comori ascunse.” (*SA,* 357)

Cu alte cuvinte, în alianță cu Biblia, spre pocăință, n-ai cum să devii victima valurilor tulburi de învățătură. Pornind de la această premisă, voi încerca să surprind câteva aspecte actuale privind adevărul prezent în confruntare cu spiritele turbulente. Precizările le voi face în deplin respect față de demnitatea și libertatea oricărui om de a alege tot ce consideră mai potrivit pentru mântuirea lui.

Reluând ideea cu Scriptura ca reper de siguranță, am constatat că cei care se lasă seduși de feluritele curente și „învățături noi” n-ar fi fost „agățați” niciodată dacă ar fi studiat Biblia și Spiritul Profetic cu rugăciune, pentru iluminare personală. Din experiența pastorală, am observat că aceia care ajung critici ai bisericii și chiar dizidenți au acumulat un mare bagaj de frustrări și nemulțumiri. În căutarea de justificări, dau frâu liber imboldului de a pleca urechea la oameni certați cu rânduielile și organizația bisericii. Încet și tot mai vrăjiți, permit „învățăturilor noi” să li se strecoare pe furiș în suflet, până ce sunt afectați de sindromul „importanței de sine”. De aici le mai rămâne doar un pas până la critică, judecăți și libertatea de a ocoli „casa visteriei”.

LA LEGE ȘI LA MĂRTURIE

PAVEL BURLACU

„DAR DACĂ VOI ZĂBOVI, SĂ ȘTII CUM TREBUIE SĂ TE PORȚI ÎN CASA LUI DUMNEZEU, CARE ESTE BISERICA DUMNEZEULUI CELUI VIU, STÂLPUL ȘI TEMELIA ADEVĂRULUI.” (1 TIMOTEI 3:15)

Pe de altă parte, reprezentanții curentelor turbulente sunt vigilenți ca celor căzuți în plasa lor să li se ofere o hrană atent filtrată, înainte de a ajunge la miezul de otravă spirituală. Insidios și persistent, ei aplică principiul „denigrează în ape tulburi și sigur va rămâne ceva”. Ținta turbulenților este cu predilecție biserica, organizația și conducerea ei. Ei propagă învinuiri învăluite în generalități, fără posibilitatea verificării obiective. Sub masca sfințeniei, deși certați la vedere cu multe rânduieli stabilite de Dumnezeu în biserică, insistă cu ideile lor bine calculate și lustruite până produc rupturi emoționale, urmate de spălarea creierului și isterizarea celor ce îi iau în serios.

„Mulți nu pot să facă deosebire între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului. Eu voi spune adevărul așa cum mi-l dă Dumnezeu și declar acum: Dacă veți continua să căutați greșeli, să aveți un spirit de ceartă, nu veți cunoaște niciodată adevărul.” (*SA*, 354)

O întrebare delicată și dificultatea răspunsului

De multe ori am auzit o întrebare de la membrii care au reușit să zărească pe sub masca turbulenților câte ceva. De ce toți aceștia nu-și fac organizația lor „de sfinți și desăvârșiți”, așa cum pretind din partea altora? Raționamentul ar fi că, dacă Biserica Adventistă nu mai e bună, cum se

CA_ianuarie_2019.indd 25 20/12/2018 01:24:03

face că zecimile și darurile membrilor adventiști, deturnate de la „casa visteriei” în buzunarele turbulenților, sunt bune? Apoi, dacă biserica și conducătorii ei au apostat, ce logică au turbulenții când își duc copii și rudele acolo, pentru oficierea botezului, Cinei, căsătoriei etc.? N-ar fi normal să se asocieze numai cu membri și conducători „buni”, care să producă doar „roade bune” de „sfinți și desăvârșiți”? Mai mult, de ce nu vor conducătorii turbulenților să-și primească susținerea financiară, cinstit, oficial, verificabil și legal de la o organizație a lor? Apoi, așa cum pretind, să încheie pe deplin și repede „lucrarea cea adevărată”.

NICIODATĂ, NICIODATĂ SĂ NU FIȚI FĂRĂ INIMĂ, RECI, LIPSIȚI DE SIMPATIE ȘI CU UN SPIRIT DE CRITICĂ! CEI GREȘIȚI NU POT FI REFĂCUȚI ÎN NICIUN ALT MOD DECÂT CU SPIRITUL BLÂNDEȚII, BUNĂTĂȚII ȘI AL IUBIRII.

Biserica, în Biblie, este unică, așa cum Isus, Fondatorul ei, este unic. Prin urmare, dacă cineva ajunge la concluzia că Biserica AZȘ este apostată, n-ar fi moral și demn să răspundă apelului: „Ieșiți din mijlocul lor”? Căci nu-i corect înaintea Domnului, și nici de bun-simț ca cineva să fie membru în biserică și în același timp în conflict cu rânduielile și batjocoritor al ei. Cum e posibil să fii adventist și să nu te pună pe jar ideea că ai putea fi membru al bisericii și totodată un acuzator răutăcios, în opoziție permanentă cu misiunea și autoritatea ei legal constituită?

„Vai, frate!” – mi-a zis recent un adept al turbulenților. „Dar noi nu vrem altă biserică. Noi avem o lucrare de făcut în biserica pe care o dorim curată și pregătită pentru venirea Domnului. Și dumneavoastră știți bine că sunt aspecte grave care trebuie corectate și nimeni nu ia atitudine.” Lipicioasă și otrăvită această formulare justițiară și iscusit măsluită! Bineînțeles că biserica, în general, nu este cum ar fi de dorit în multe privințe. Numai că procedura de corectare nu este lăsată la bunul plac al spiritelor inovative.

„Domnul are un popor și El conduce poporul acesta. Deși în biserică există anumite lucruri care nu sunt corecte, Isus nu te-a pus pe tine la cârmă, ca să călăuzești biserica. Dacă nu îți schimbi atitudinea, nu poți să fii mântuit.” (*SA 2*, 75)

Exact în acest punct, iese la iveală pericolul înșelător al turbulenților. Ei nu iau în considerare sfatul biblic, clar și explicit, când e vorba de corectare. Biblia nu ne lasă spațiu de independență sau inovații atunci când este vorba de tratarea păcatelor, greșelilor sau problemelor de doctrină. Pentru corectarea derapajelor spirituale, Domnul Hristos a stabilit reguli clare și simple să le înțeleagă oricine. Respectarea lor ține direct de pocăință și demnitate creștină!

Corecțiile de orice fel în biserică presupun o întrebare inițială, ajutătoare, simplă și sănătoasă: cum ar corecta Domnul Hristos și cum ar corecta Satana? Între cele două autorități există o diferență de procedură esențială, definitivă și evidentă. Deci procedura pe care o alegem în tratarea greșelilor indică cu claritate stăpânul căruia îi slujim! Să dezvoltăm puțin ideea:

Domnul Hristos, prin exemplu și învățătură, ne arată că, în primă instanță, răul trebuie limitat la persoana în cauză spre recuperare – „între tine și el singur”, în niciun caz disipat în public. (Matei 18:15-17; Galateni 6:1-5; 1 Petru 4:8; Iacov 5:20 etc.). Oare să nu vadă turbulenții aceste rânduieli stabilite de Domnul Isus? Ba da, le văd cu siguranță! Și atunci cum de le ignoră cu voia? Simplu, ei știu foarte exact că, dacă ar asculta de aceste rânduieli sfinte, li s-ar evapora instantaneu „obiectul muncii lor” și, odată cu el, simpatizanții cu fondurile deturnate de la „casa vistieriei”.

„Pârâșul fraților” cu aliații lui nu sunt interesați de refacerea spirituală a păcătosului și nici să verifice cum stau lucrurile în realitate. Interesul lor este să condamne pe toată lumea, să murdărească, să discrediteze, să descurajeze. Se fac că nu văd rânduielile explicite, stabilite de Domnul Hristos în biserică. „Pârâșul” îmbătrânit în turbulențe, împreună cu aliații lui au metoda lor: să scormonească în permanență după greșeli reale sau imaginare, apoi să vânture „descoperirile” în public cu zarvă cât mai mare ca să tulbure pe cât mai mulți. Nu au nicio durere sufletească sau mustrare de cuget că, făcând astfel, denigrează întregul trup al Domnului Hristos.

Când Îl iubim pe Isus, Răscumpărătorul nostru, și facem alianță cu El, vom iubi și pe cei răscumpărați cu sângele Său.

„Mulți au căzut și s-au descurajat în marea luptă a vieții, când un cuvânt de îmbărbătare sau încurajare i-ar fi întărit să biruiască. Niciodată, niciodată să nu fiți fără inimă, reci, lipsiți de simpatie și cu un spirit de critică. Nu pierdeți niciodată ocazia de a spune un cuvânt de încurajare sau care să inspire nădejde. Nu putem spune ce efecte îndepărtate pot avea cuvintele noastre amabile, eforturile noastre creștinești de a ușura povara cuiva. Cei greșiți nu pot fi refăcuți în niciun alt mod decât cu spiritul blândeții, bunătății și al iubirii” (462 *SB* 255.5 online *Sfaturi pentru biserică*, p. 323, ed. 2000). ■

Pavel Burlacu este pastor pensionar, Conferința Moldova.

CA_ianuarie_2019.indd 26 20/12/2018 01:24:04

RĂSCRUCEA HRISTOLOGICĂ DIN 1950

IMPLICAȚIILE SCHIMBĂRII
FLORIN LAIUW

Continuăm istoria dezvoltării celor două versiuni hristologice concurente în adventism, care se dispută în legătură cu teologia „ultimei generații". În articolul precedent am observat intervențiile preliminare ale fraților Rebok și Nichol, din anii 1949–1952, care, fiind îngrijorați de unele formulări din scrierile noastre reprezentative (cu referire la natura umană a lui Isus), le-au atenuat. În numărul prezent al revistei, vom sublinia condițiile care au încurajat schimbarea de macaz din anii 1955–1957 în hristologia adventistă.

Condițiile care au încurajat schimbarea macazului

F.D. Nichol și D. Rebok inițiaseră reformularea teologică referitoare la natura umană a lui Isus, așa cum am văzut, într-o formă oarecum timidă, doar atenuând ceea ce se credea a fi interpretabil. Dar Leroy E. Froom, Walter E. Read, Roy A. Anderson și alți membri ai Comitetului Conferinței Generale, care au adoptat această nouă hristologie, erau pregătiți pentru o schimbare decisivă în formularea credinței despre natura umană a lui Isus. Și, în mod natural, erau gata s-o susțină ca doctrină standard adventistă în dialogul cu liderii evanghelici din anii 1995–1996.

Faptul că demersul lor a fost sprijinit de o majoritate a Comitetului CG din acea vreme arată nu numai încrederea de care se bucurau acești oameni ai lui Dumnezeu, ci și faptul că nu erau singurii lideri care simpatizau cu noua hristologie. Se dorea o purificare a publicațiilor adventiste. Era în joc imaginea adventismului ca mesaj creștin, și a Bisericii AZS, cu misiunea ei specială. Dar era în joc și credința creștină corectă. Este adevărat că ne mântuim prin Hristos, nu prin hristologie, dar înțelegerea noastră hristologică afectează adesea viața de credință, cu speranțele și idealurile ei.

Grija disproporționată pentru imaginea bisericii, mai mult decât pentru realitatea de pe teren, este o greșeală. Dar să nu uităm că până și apostoli ca Iacov cel Drept și Pavel au făcut exact aceeași greșeală, punând imaginea bisericii (în fața iudeilor) mai presus de realitatea predicată pe teren (Fapte 21:18-26). Pentru a înțelege corect motivele acestor lideri și a nu-i judeca aspru, este bine să evaluăm condițiile care au încurajat această schimbare de macaz. Anul 1955 a adus două mari provocări hristologiei tradiționale:

1. În ianuarie 1955, presa evanghelică a început să-i critice pe adventiști, pe motivul că „discreditează Persoana și lucrarea lui Hristos", învățând că El „a împărtășit natura noastră păcătoasă, căzută".[1] Această lovitură de imagine a trezit în mod natural sensibilitatea celor care, prin natura funcției lor, se simțeau datori să apere numele bun al bisericii.

2. În același an (1955), s-a descoperit în arhivele Patrimoniului White o scrisoare pe care Ellen White o adresase misionarului William Baker în 1895, din Australia. În această scrisoare privată, Ellen White îl corecta pe Baker, sfătuindu-l să fie foarte atent când vorbește despre natura umană a lui Isus în prezentările publice: să nu sugereze că Isus ar fi avut înclinațiile noastre păcătoase.

Se înțelege că descoperirea scrisorii lui Ellen White către Baker a fost privită ca providențială, în contextul criticii publice din partea evangheliciilor. În opinia noastră, aceasta a devenit o influență dominantă în direcția schimbării, de aceea este necesar să-i subliniem conținutul.

ESTE ADEVĂRAT CĂ NE MÂNTUIM PRIN HRISTOS, NU PRIN HRISTOLOGIE, DAR ÎNȚELEGEREA NOASTRĂ HRISTOLOGICĂ AFECTEAZĂ ADESEA VIAȚA DE CREDINȚĂ, CU SPERANȚELE ȘI IDEALURILE EI.

CA_ianuarie_2019.indd 27 20/12/2018 01:24:04

Scrisoarea lui Ellen White către Baker

În 1895, Ellen White trimisese pastorului W.L.H. Baker[2] o scrisoare de 19 pagini, extrem de interesantă și de frumoasă, pe care nu o putem cita în întregime din motive de spațiu, dar și pentru faptul că scrisoarea conține multe lucruri în afara subiectului care ne interesează aici.[3] Vom selecta în mod exclusiv paragrafele care conțin subiectul naturii umane a lui Isus și contextul în care se discută. După ce îl încurajează pe pastor, care era descurajat spiritual din cauza eșecurilor în lucrare, după ce îi dă diverse sfaturi privitoare la educația copiilor și la lucrarea pastorală și de predicare în general, Ellen White intră brusc în următorul subiect:

ISUS HRISTOS A LUAT ASUPRA SA NATURA UMANĂ ȘI A FOST ISPITIT ÎN TOATE PRIVINȚELE AȘA CUM ESTE ISPITITĂ NATURA UMANĂ. EL PUTEA PĂCĂTUI; AR FI PUTUT SĂ CADĂ, DAR NICI PENTRU UN MOMENT NU A EXISTAT ÎN EL O ÎNCLINAȚIE REA.

Fii atent, excesiv de atent, cum stărui asupra naturii umane a lui Hristos. Nu-L prezenta înaintea publicului ca pe un om cu înclinații la păcat. El este al doilea Adam. Primul Adam a fost creat ca o ființă pură, nepăcătoasă, fără vreo pată de păcat asupra lui; el era după chipul lui Dumnezeu. El putea să cadă și a căzut prin călcare-de-lege. Din cauza păcatului, urmașii lui s-au născut cu înclinații inerente spre neascultare. Dar Isus Hristos a fost singurul născut Fiu al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană și a fost ispitit în toate privințele așa cum este ispitită natura umană. El putea păcătui; ar fi putut să cadă, dar nici pentru un moment nu a existat în El o înclinație rea. A fost asaltat de ispite în pustie așa cum a fost asaltat Adam de ispite în Eden.

Frate Baker, evită orice chestiune în legătură cu umanitatea lui Hristos, care ar predispune la o înțelegere greșită. Adevărul este foarte aproape de cărarea presupunerii eronate.[4] Tratând subiectul umanității lui Hristos, ai nevoie să-ți veghezi cu strășnicie orice afirmație, ca nu cumva vorbele tale să fie luate de alții ca însemnând mai mult decât implică ele, și astfel să slăbești sau să întuneci percepțiile clare ale umanității Lui combinată cu divinitatea. Nașterea Lui a fost o minune a lui Dumnezeu; pentru că, a zis îngerul: „Iată, vei fi însărcinată, vei naște un Fiu și Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt și Domnul Îi va da tronul tatălui Său, David. El va domni peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit.” Apoi Maria a zis îngerului: „Cum va fi aceasta, fiindcă nu cunosc bărbat? Îngerul, răspunzând, i-a zis: „Duhul Sfânt va veni asupra Ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri: de aceea și acel lucru sfânt care va fi născut din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Aceste cuvinte nu se potrivesc niciunei ființe umane, în afară de Fiul Dumnezeului Infinit. Niciodată, în niciun fel, să nu lași cea mai slabă impresie asupra minților omenești, că asupra lui Hristos ar fi fost vreo pată sau înclinație spre stricăciune, sau că El, în vreun fel, ar fi cedat stricăciunii. El a fost ispitit în toate privințele așa cum este ispitit orice om, totuși El este numit „acel lucru sfânt”. Este o taină lăsată neexplicată muritorilor, că Hristos putea fi ispitit în toate privințele ca și noi, și totuși fără păcat. Întruparea lui Hristos a fost și va rămâne întotdeauna o taină. Ceea ce este descoperit este pentru noi și pentru copiii noștri, dar fie ca orice ființă omenească să se ferească de a-L face pe Hristos cu totul uman, ca unul oarecare dintre noi, pentru că aceasta nu poate fi. Nu este necesar pentru noi să știm momentul exact în care umanitatea Lui S-a amestecat cu divinitatea. Trebuie să ne ținem picioarele pe Stânca Isus Hristos, așa cum Dumnezeu L-a descoperit omenirii.

Observ că există un pericol în abordarea unor subiecte care stăruie asupra umanității Fiului Dumnezeului Infinit. El S-a umilit pe Sine când S-a văzut în formă de om, ca să poată înțelege puterea tuturor ispitelor care-l asaltează pe om.

Primul Adam a căzut: al doilea Adam S-a ținut tare de Dumnezeu și de cuvântul Său, în împrejurările cele mai insuportabile, și credința Lui în bunătatea, îndurarea și iubirea Tatălui Său nu a ezitat nicio clipă. „Este scris” a fost arma lui de rezistență, și anume sabia Duhului, pe care orice ființă omenească trebuie s-o folosească. „De acum nu voi mai vorbi mult cu voi: pentru că vine stăpânitorul acestei lumi, și nu are nimic în Mine”—nimic care să răspundă ispitei. Nu-I fusese dată (ispititorului) nicio ocazie, ca răspuns la ispitele lui multiple. Nicio singură dată nu a pășit Hristos pe terenul lui Satana, ca să-I dea vreun avantaj. Satana nu a găsit în El nimic care să-I încurajeze avansurile.

Ca învățători, avem nevoie să înțelegem că ținta și învățătura Domnului nostru a fost aceea de a simplifica, în tot ce învăța, natura și necesitatea excelenței morale, pentru care Dumnezeu, prin Fiul Său, a pus totul la dispoziție, ca factorii omenești să le obțină, pentru a putea fi lucrători cu Isus Hristos. Aceasta cere Dumnezeu și în acest scop ar trebui să lucreze slujitorii Evangheliei, atât în educarea poporului, cât și în slujirea cuvântului.

Sunt tratate multe chestiuni nenecesare pentru desăvârșirea credinței. Nu avem timp pen-

CA_ianuarie_2019.indd 28 20/12/2018 01:24:04

tru studierea lor. Multe lucruri sunt deasupra înțelegerii omenești mărginite. Adevărurile trebuie primite nu ca să încapă în limitele rațiunii noastre și nu ca să le explicăm. Revelația ni le prezintă pentru ca ele să fie primite implicit drept cuvintele unui Dumnezeu infinit. În timp ce fiecare căutător ingenios trebuie să cerceteze adevărul așa cum este în Isus, există lucruri încă nesimplificate, declarații pe care mințile omenești nu le pot cuprinde și raționa, fără a fi predispuși la socoteli și explicații omenești, care nu se vor dovedi o mireasmă de viață spre viață."

Ellen White îi arată în continuare lui Baker că predicatorii trebuie să insiste în schimb asupra adevărurilor esențiale, care trebuie aduse în viața practică. Acestea sunt cele care privesc mântuirea sufletului și trebuie expuse foarte clar și categoric. Apoi aduce ca ilustrație cazul tânărului bogat, unde folosește ocazia de a sublinia că moștenirea vieții veșnice este condiționată: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile", incluzând pe cea mai cuprinzătoare: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți!" (Matei 19:16-21). Apoi Ellen G. White continuă:

„Prin urmare, nimeni să nu spună că nu există condiții pentru mântuire. Există condiții hotărâte și fiecare are sarcina serioasă de a fi harnic în a întreba și cerceta după adevăr în cuvântul lui Dumnezeu. În fața primejdiei de a ne pierde sufletele, trebuie să cunoaștem condițiile prescrise care au fost arătate de Cel care Și-a dat viața ca să ne salveze din ruină. Cu siguranță vom fi pierduți dacă ne lăsăm duși de valul și curentul lumii, primind zicerile oamenilor. Prin iubirea noastră egoistă după comoditate și prin indolență, punem în primejdie sufletele noastre și pe ale altora. Trebuie să căutăm cu sârguință să știm ce zice Domnul."

Din scrisoarea de mai sus, înțelegem că pastorul Baker greșea prezentând uneori subiecte pe care în realitate nicio minte omenească nu le poate explica. Între acestea, și subiectul naturii umane moștenite de Isus, în dreptul căruia vorbise despre „înclinații rele", care puteau fi înțelese greșit de public. Ellen White îl sfătuiește la un surplus de atenție și echilibru, cu necesitatea de a se orienta spre aspectele practice ale problemei. Ea argumentează în același timp că Isus este al doilea Adam, care a biruit acolo unde primul Adam a căzut și că, chiar prin naștere, El este diferit de noi – „acel lucru sfânt".

Citirea unei scrisori nu este întotdeauna suficientă pentru a înțelege subiectul, și realitatea este că nu știm exact ce afirmație făcuse Baker despre umanitatea lui Isus, încât o scandalizase și pe Ellen White. Așa cum am văzut în articolele precedente, Ellen White însăși, precum și mulți alți autori adventiști, între anii 1888 și 1950, puseseră în largă circulație în adventism o idee care era fie o rătăcire crasă, fie „adevărul", despre care ea afirmă aici că „este foarte aproape de cărarea presupunerii eronate".

Indiferent care ar fi problema afirmației lui Baker și caracterul exact al corectării pe care i-o face Ellen G. White – chestiuni care au rămas până astăzi controversate –, este de înțeles că descoperirea acestei scrisori în arhivele Patrimoniului White chiar în 1955, când se simțea mare nevoie de așa ceva, a avut un efect sigur asupra celor implicați în disputa cu evanghelicii.

Încheiere

Rămâne să răspundem totuși unor întrebări: Era, oare, pregătită biserica în ansamblu, pentru acest proces de smulgere a ceea ce era perceput ca neghină doctrinară? Și cine au fost acei teologi și administratori preocupați de subiect, care au acționat în favoarea schimbării? Subiectul nostru va continua, făcând pași mai departe în istoria acestei schimbări hristologice, cu implicațiile ei. ■

ÎN TIMP CE FIECARE CĂUTĂTOR INGENIOS TREBUIE SĂ CERCETEZE ADEVĂRUL AȘA CUM ESTE ÎN ISUS, EXISTĂ LUCRURI ÎNCĂ NESIMPLIFICATE, DECLARAȚII PE CARE MINȚILE OMENEȘTI NU LE POT CUPRINDE ȘI RAȚIONA, FĂRĂ A FI PREDISPUȘI LA SOCOTELI ȘI EXPLICAȚII OMENEȘTI, CARE NU SE VOR DOVEDI O MIREASMĂ DE VIAȚĂ SPRE VIAȚĂ.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

[1] Cf. L.E. Froom, Movement of Destiny, Review and Herald Pub. Assn., Washington, DC., 1971:468-472; cf. E. Shuyler English, notă în periodicul Our Hope, Philadelphia, January, 1955. În același an a început seria de dialoguri cu liderii evanghelici Martin și Barnhouse.

[2] Pastorul american W.L.H. Baker devenise adventist la vârsta de 10 ani, împreună cu părinții. La 24 de ani fusese angajat de editura adventistă Pacific Press, iar după cinci ani, trimis în Misiunea Australiană, pentru a sprijini lucrarea de editură. În Australia, Baker s-a apucat și de evanghelizare. Când a primit acea scrisoare lungă din partea E.G. White (1895), Baker lucra în Tasmania. În 1897, Baker a devenit președintele Conferinței New South Wales, având alături ca vicepreședinte pe William C. White, cu care corespondase și colaborase încă din 1893. A servit apoi pe rând ca președinte al altor conferințe noi din Australia. În 1914 a fost numit profesor de Biblie la Colegiul Avondale. Mai târziu îl găsim ca evanghelist în Sydney, apoi, întors în patrie (1922) și lucrând ca profesor de Biblie la colegiu și capelan la sanatoriu, până la moartea sa, în 1933.

[3] Scrisoarea către Baker, adică Letter 8, 1895 (trimisă din Sunnyside, Cooranbong, New South Wales, Australia), se găsește în Manuscript Releases, No. 1002 (13MR 13-29). Din nefericire, aceste colecții de manuscrise au fost publicate mai târziu, iar în limba română încă nu există.

[4] Engl. presumption (presupunere, suspiciune, probabilitate, infatuare, vanitate).

CA_ianuarie_2019.indd 29 20/12/2018 01:24:04

DIN CUVÂNTUL DOMNULUI

A. Continuăm și de data aceasta studierea Sfintei Scripturi cu Epistola lui Pavel către romani 1-16; Întâia epistolă a lui Pavel către corinteni 1-16; A doua epistolă a lui Pavel către corinteni 1-13; Epistola lui Pavel către galateni 1-6 și Epistola lui Pavel către efeseni 1-6.

1. Pavel citează unul din profeții mici atunci când afirmă: „…după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință.»” Cine este acest profet?
   a. Habacuc
   b. Osea
   c. Mica

2. În prima Epistolă către corinteni, Pavel amintește care este podoaba femeii. Despre ce este vorba?
   a. părul lung
   b. poșeta
   c. pantofii

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

3. În a doua Epistolă către corinteni este amintit momentul în care apostolul a fost salvat de la moarte, fiind coborât noaptea, într-o coșniță, pe zidul cetății. Despre care cetate este vorba:
   a. Damasc
   b. Antiohia
   c. Listra

4. Care este roada Duhului Sfânt?
   a. certurile
   b. îmbuibările
   c. dragostea

5. Care este cea dintâi poruncă însoțită și de o făgăduință?
   a. Să fiți cuminți!
   b. Să mâncați tot!
   c. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta!

B. Descoperă făgăduința din formula de mai jos și memoreaz-o!

a=X; ă=Z; i=Q; e=Y; â=W; u=#

„C_ s_ f___ f_r_c_t ș_ s_ tr_Q_șt_
X Z QQ Y Q Q Q Z Z Y Q

m_lt_ vr_m_ p_ p_m__nt!”
Z Y Y Y Z W (Efeseni 6:3)

Răspuns: A. 1) Romani 1:17 – a; 2) 1 Corinteni 11:15 – a; 3) 2 Corinteni 11:32 – 33; 4) Galateni 5:22 – c; 5) Efeseni 6:2-3 – c.

CA_ianuarie_2019.indd 30 20/12/2018 01:24:05

MAI PRESUS DE CONȘTIINȚĂ

CĂLĂUZIREA DUHULUI
ȘTEFAN TOMOIAGA

„IATĂ, DUMNEZEUL ACESTA ESTE DUMNEZEUL NOSTRU ÎN VECI DE VECI; EL VA FI CĂLĂUZA NOASTRĂ PÂNĂ LA MOARTE.” (PSALMII 48:14)

Pe măsură ce fac ceea ce știu ei că este voia lui Dumnezeu, credincioșii pot să fie siguri că vor ajunge repede să cunoască mai multe despre planul Lui. Așa ne asigură însăși Scriptura: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască… învățătura” (Ioan 7:17). Dar cum să reacționăm atunci când aproape toți creștinii știu mai multe despre voia lui Dumnezeu decât împlinesc? Dacă fiecare decizie a vieții ar fi raportabilă la călăuzirea divină *imediată*, oare am mai avea nevoie de judecată?

Dumnezeu este înfățișat adesea învăluit de enigmă, glasul Lui devenind străin minților și inimilor noastre. Ne-am învățat să dăm ascultare fiecărui „eu”, cu excepția „Eu-lui” care aparține lui Dumnezeu. Conștiința noastră nu este o putere legislativă în stare să ne învețe ce să facem, ci, mai degrabă, o agenție preventivă; o frână, nu o călăuză; un gard, nu un drum.

Se impune acum atenției noastre problema cunoașterii voii lui Dumnezeu și a călăuzirii divine. Voința lui Dumnezeu ocupă un loc mai înalt decât crezul omului. Înclinarea înaintea autorității Legii este o expresie a iubirii noastre de Dumnezeu. Scopul călăuzirii nu este acela de a ne conforma unor instrucțiuni, ci de a ne lua ca model chipul lui Hristos. Pavel spune: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29).

Pe o călăuzire legată de Scriptură și de rugăciune să ne bizuim, ale cărei norme să învățăm a le interpreta și aplica. Trebuie să învățăm nu doar țintele, ci și mijloacele prin care se înfăptuiesc acestea. „În Biblie învățăm despre obiectul credinței noastre și despre înțelesurile prin care acest lucru poate fi câștigat. Învățăm cum să ne îmbunătățim cu înțelepciune viața prezentă și cum să ne asigurăm viața viitoare. Nicio altă carte nu poate satisface întrebările minții sau dorințele fierbinți ale inimii. Dobândind o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și dând atenție acestuia, oamenii se vor ridica din cele mai de jos adâncimi ale degradării, pentru a deveni fii ai lui Dumnezeu, alături de îngerii fără păcat.”[1]

Călăuzire directă, activă și imediată

În zilele noastre, cerul și pământul așteaptă cu înfrigurare apariția unor oameni conduși de Duhul, plini de Duhul, întăriți de Duhul. Doar cunoașterea îndrumării *directe, active și imediate* a Duhului este însă insuficientă. Trebuie să dobândim și o cunoaștere a călăuzirii *directe, active, imediate* a Duhului, acordată celor strânși împreună. Este înțelept să ne încurajăm unii pe alții, să postim, să ne rugăm și să ne închinăm împreună, până ce vom putea discerne planul Domnului.

Oamenii care alcătuiesc armata supușilor Mielului formează o comunitate în procesul transformării totale, din interior înspre afară, un popor hotărât să trăiască într-o lume seculară, conform cerințelor Evangheliei. Ei sunt agresivi cu blândețe, puternici cu smerenie, îndelung răbdători și biruitori.

Rugați-vă pentru călăuzire divină

„În învălmășeala străzii, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu pentru ca Acesta să ne acorde călăuzirea divină.”[2] Cuvintele lui Luther sunt memorabile: „Ah, dacă... întreaga națiune ar striga din inimă la Dumnezeu, ce forță și ce ajutor fără de măsură ar rezulta dintr-o astfel de rugăciune! Ce altceva mai terifiant s-ar putea întâmpla pentru toate spiritele rele? Ce lucrare mai mare s-ar putea face pe pământ? Pentru că biserica lui Hristos de pe pământ nu are putere sau tărie mai mare decât această rugăciune comună împotriva a tot ce ar putea-o asalta. Numai eternitatea va dezvălui efectul rugăciunii în momentele de răscruce ale istoriei umane și în marile decizii ce au modelat acțiunile de-a lungul secolelor. Orice s-ar spune despre acțiunea creștină, principalele ei rădăcini trebuie găsite în solul rugăciunii eficiente.”[3]

Rugăciunea îl trezește pe om la destinul lui înalt. O comunitate formată din oameni treji, turnată în tiparul apostolic, constituie o adunare autentică a poporului lui Dumnezeu. Fie ca Atotputernicul nostru Tată să continue să strângă un asemenea popor în zilele noastre și să ne conducă acasă. ■

[1] Ellen G. White, *Solii către tineret*, p. 127.
[2] *Idem, Calea către Hristos*, p. 99.
[3] Luther, *Works*, ed. Erlangen, ed., XVI, p. 171.

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_ianuarie_2019.indd 31 20/12/2018 01:24:05

„Cu o așa armată de lucrători ca tinerii noștri, bine antrenați, înzestrați cu putere, mesajul crucificării, al înălțării și al apropiatei reveniri a Mântuitorului va putea fi purtat curând în întreaga lume, cât mai grabnic!"
Educație, p. 271

01 UN PROFET PENTRU ACEASTĂ GENERAȚIE

Joakim Hjortland, Norvegia

Vino să redescoperim împreună un dar frumos și foarte important: darul biblic al profeției la Ellen G. White.

„Pe măsură ce timpul se apropie și lucrarea de vestire a ultimei avertizări adresate lumii se extinde, este foarte important ca aceia care primesc adevărul prezent să aibă o înțelegere clară a naturii și a influenței Mărturiilor *pe care Dumnezeu, în providența Sa, le-a legat de lucrarea soliei îngerului al treilea, chiar de la începuturile ei."*

***Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 654**

- 18 IAN 19:00 — **DARUL CEL MAI IMPORTANT**
- 19 IAN 09:00 — **ULTIMA AMĂGIRE ÎN BISERICA LUI DUMNEZEU (I)**
- 19 IAN 11:00 — **ELLEN WHITE: UN OM VOIOS**
- 19 IAN 16:00 — **ULTIMA AMĂGIRE ÎN BISERICA LUI DUMNEZEU (II)**

02 HRISTOS ÎN SANCTUAR

Noel Chitate, Marea Britanie

Cartea Apocalipsa descoperă lucrarea lui Isus în scenele finale ale istoriei Pământului. Timpul în care Marea Luptă se va încheia este aproape, Hristos urmând un traseu bine definit în sanctuarul ceresc. Ești așteptat să studiem în profunzime simbolurile sanctuarului și ale profeției, descoperind lucrarea făcută în prezent de Regele regilor.

- **ÎN FAȚA SFEȘNICULUI** — 15 FEB 19:00
- **ÎN FAȚA MESEI CU PÂINILE PENTRU PUNEREA ÎNAINTE** — 16 FEB 09:00
- **ÎN FAȚA ALTARULUI TĂMÂIERII** — 16 FEB 16:00

03 SĂNĂTATEA CREIERULUI

UN FACTOR IMPORTANT PENTRU SUCCES

Terri & Ernst Zwiker, Elveția

În acest timp al postmodernismului, ca și creștini care credem în apropiata revenire a lui Isus, suntem provocați să ne deosebim de tendințele acestui timp. Tradiția și obiceiurile rele pot fi periculoase. Trebuie să fim conștienți de pericolele din jurul nostru. Prin urmare, cu ajutorul lui Hristos, sănătatea creierului este factorul principal pentru a ne bucura de o viață de succes.

- 15 MAR 19:00 — **IMPORTANȚA FAMILIILOR**
  De la dificultăți la fericire
  Cum să alegi partenerul potrivit
- 16 MAR 09:00 — **MOTIVAȚIA ȘI TIMPUL SFÂRȘITULUI**
  Lobul frontal, un factor-cheie
  Motivația intrinsecă și extrinsecă
- 16 MAR 16:00 — **INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ**
  Cinci pași importanți
  Cum să îți dezvolți inteligența emoțională

0754 390 183

HERGHELIA MISSION SCHOOL
life changing experience

REVIVAL WEEKENDS
2019

Herghelia Mission School

55664

Centrul de Sănătate Herghelia

scoalaherghelia.ro/events

CA_ianuarie_2019.indd 32 20/12/2018 01:24:20